

WIADOMOŚCI URZĘDOWE

ZWIĄZKU HARCERSTWA POLSKIEGO

ROK IV NR 1 (17)

STYCZEŃ – MARZEC 1960

CENA ZŁ 3,50

TREŚĆ

Str.

UCHWAŁY NACZELNEJ RADY HARCERSKIEJ

Uchwała NRH z dn. 13.II.1960 r. w sprawie budżetu ZHP na rok 1960	2
Uchwała NRH z dn. 14.II.1960 r. w sprawie rozpoczęcia ofensywy technicznej	3
Uchwała NRH z dn. 14.II.1960 r. w sprawie przedłużenia terminu Zjazdów Chorągwi	5
Uchwała NRH z dn. 14.II.1960 r. w sprawie składu GKH	5
Uchwała NRH z dn. 14.II.1960 r. o niektórych zadaniach wychowawczych związanych z ożywieniem tendencji odwetowych i faszystowskich w NRF	6
Uchwała NRH z dn. 14.II.1960 r. w sprawie udziału ZHP w Młodzieżowym Zlocie Grunwaldzkim w lipcu 1960 r.	7

★

ROZKAZY GŁÓWNEJ KWATERY HARCERSTWA

Rozkaz L. 1/60 z dn. 1.I.1960 r.	8
Załącznik do Rozkazu GKH L. 1/60 z dn. 1.I.1960 r.	
Regulamin książeczek służbowych instruktorskich	12
Rozkaz L. 2/60 z dn. 10.I.1960 r.	14
Rozkaz L. 3/60 z dn. 1.II.1960 r.	16
Referat o budżecie ZHP na rok 1960 ogłoszony na posiedzeniu NRH w dniu 13.II.1960 r. przez zastępcę Naczelnika Harcerstwa hm. JERZEGO ŻOŁNIERKIEWICZA	20
Zadania harcerstwa w krzewieniu kultury technicznej wśród młodzieży. Obszerny skrót referatu ogłoszonego na posiedzeniu NRH w dniu 14.II.1960 r. przez hm. gen. dywizji ZYGMUNTA DUSZYŃSKIEGO	28

UCHWAŁA
NACZELNEJ RADY HARCERSKIEJ

z dnia 13 lutego 1960 r.

W SPRAWIE BUDŻETU ZHP NA ROK 1960

I. Naczelna Rada Harcerska zatwierdza budżet Związku Harcerstwa Polskiego na rok 1960, zamknącej się po stronie wpływów i wydatków sumą 118 000 000.— zł zgodnie z preliminarzem.

2. Zatwierdzony budżet obejmuje wpływów i wydatki Głównej Kwatery Harcerstwa, komend chorągwi, komend hufców i Ośrodków Harcerskich. Nie jest w nim ujęta natomiast bezpośrednio działalność finansowa drużyn harcerskich.

NRH zaleca Komisji Gospodarczej rozważenie zasad ewentualnego ujęcia całej działalności finansowej drużyn w ogólnym budżecie ZHP następnego okresu.

2. NRH uważa za celowe wydzielenie z budżetu działalności statutowej ZHP wpływów i wydatków akcji leńnej jako tzw. akcji zielonej.

Uznaje obozów harcerskich za sposób ogólnej akcji wypoczynku dzieci i młodzieży podczas wakacji umożliwia nie tylko korzystanie z przeznaczonej na ten cel dotacji rad narodowych, ale powoduje również pogłębienie więzi harcerstwa ze swoim środowiskiem.

Przy ustalaniu dotacji zielonych i wysokości środków własnych drużyn na akcje leńne, chorągwie i hufce winny zaplanować taką ilość uczestników, aby wysokość odpłatności rodziców nie ograniczała udziału dzieci rodzin gorzej sytuowanych materialnie.

3. NRH zatwierdza zasadę ujęcia we wpływach budżetowych wyników działalności Centralnej Składowicy Harcerskiej w wysokości 50% planowanego zysku. Podział tej sumy pomiędzy jednostki budżetowe ZHP winien być uzależniony od wyników gospodarczych odpowiednich terenowo placówek CSH.

Podkreślając wagę organizacyjną i wychowawczą zainteresowania komend wynikami działalności Centralnej Składowicy Harcerskiej, NRH zaleca czynny udział instruktorów i aktywność młodzieży w pracach rad gospodarczych i komitetów sklepowych poszczególnych placówek CSH.

II. Naczelna Rada Harcerska stwierdza, że budżet ZHP na rok 1960 zapewnia podstawowe warunki rozwoju kierunków programowych Związku.

1. NRH zwraca uwagę na konieczność stworzenia odpowiedniej bazy dla rozwoju wychowania technicznego w harcerstwie. Pomimo poważnego zwiększenia środków budżetowych na prowadzenie wychowania technicznego — przewidziane sumy stanowią zaledwie 4,8% budżetu i nie pokrywają pełnych potrzeb Związku w tym zakresie.

Dlatego też NRH zaleca wszystkim jednostkom organizacyjnym, aby dołożyły starań w kierunku uzyskania dodatkowych środków finansowych na wychowanie techniczne, między innymi z ponadplanowych zysków CSH. Niezależnie od rozwijania własnej bazy technicznej należy pełniej wykorzystywać w tym zakresie pomoc szkół i zakładów pracy.

Jednocześnie NRH zobowiązuje Główną Kwaterę do wnikliwej i systematycznej kontroli wydatków na wychowanie techniczne w zakresie wykorzystania środków finansowych i bazy technicznej.

2. NRH uznaje za słuszne zwiększenie wydatków szkoleniowych zgodnie z programem pracy z kadry instruktorska.

NRH wskazuje możliwość dodatkowego poszerzenia zakresu szkolenia przez właściwy dobór uczestników kursów i dążenie do pełnej frekwencji, zwłaszcza w ośrodkach kształcenia kadry, a także przez organizowanie szkolenia pozakursowego w hufcach.

3. NRH stwierdza, że wzmożenie więzi drużynowych z organizacją stworzyło możliwość rozszerzenia formy ryczałtów drużynowych przez utworzenie Funduszu Pracy Drużynowych. Pozwala to lepiej i bardziej celowo wykorzystywać środki finansowe oraz stwarza warunki dla pełniejszego rozwoju inicjatyw społecznej pracy w harcerstwie.

NRH zobowiązuje GKH do uregulowania podstaw prawnych FPD przez wydanie odpowiedniego regulaminu i zarządzeń wykonawczych.

4. Plan wydatków na inwestycje nie zaspokaja potrzeb Związku, ponieważ jest ograniczony możliwościami finansowymi budżetu ZHP.

NRH zaleca GKH opracowanie 5-letniego planu inwestycji Związku łącznie z inwestycjami CSH i pozyskaniem starań o zabezpieczenie odpowiednich kwot w Państwowym Planie Inwestycyjnym.

Główną wytyczną planowania inwestycji winna być zasada, że będą one służyły bezpośrednio pracy z młodzieżą. Szczególnie należy popierać inicjatywę młodzieży, wyrażającą się aktywnym udziałem drużyn przy realizacji projektowanych obiektów i placówek.

Z uwagi na to NRH ustala zasadę kumulacji wydatków i funduszy inwestycyjnych akumulowanych w budżecie centralnym Związku.

NRH zobowiązuje GKH do opracowania zasad polityki inwestycyjnej ZHP.

5. NRH zatwierdza sumę środków budżetowych, określonych jako wydatki administracyjne.

Administracja ZHP oparta o niezbędną liczbę pracowników etatowych i ryczałtowych jest konieczna dla prawidłowego funkcjonowania Związku i realizacji zadań programowych. NRH uważa za słuszną zasadę niezwiększania sum budżetu wydatków administracyjnych pomimo wzrostu czynszów i cen biletów kolejowych.

NRH zobowiązuje jednostki budżetowe do zwiększenia oszczędności w tej grupie wydatków, o zwłazasca na odcinku plac i wydatków gospodarczych. Wyosparowane tą drogą sumy winny być użyte na realizację zadań programowych.

III. Naczelna Rada Harcerska stwierdza, że budżet ZHP jest ważnym czynnikiem w kierowaniu pracą Związku.

1. Nie wszystkie hufce posiadały dotychczas pełny budżet swych wpływów i wydatków, zatwierdzony przez komendy chorągwi.

NRH zwraca uwagę na konieczność traktowania hufca jako jednostki budżetowej, opierającej swą działalność na pełnym rocznym budżecie.

Prowadzenie przez komendę hufca planowej działalności budżetowej i przyczyni się do umocnienia roli hufca jako podstawowego ogniwia w kierowaniu Związkiem.

2. NRH zwraca szczególną uwagę na duże znaczenie wychowawcze, jakie posiada systematyczne placenie składek.

Dobrych wykonań stan wpływów składek członkowskich, NRH ocenia jako niezadowalający.

W celu zwiększenia zainteresowania drużyn, NRH zaleca GKH opracowanie wniosku, zmierzającego do podniesienia procentu składek, pozostających w drużynie.

UCHWAŁA
NACZELNEJ RADY HARCERSKIEJ

z dnia 14.II.1960 r.

W SPRAWIE ROZPOCZĘCIA OFENSYWY TECHNICZNEJ

Naczelna Rada Harcerska po zapoznaniu się z materiałami przedstawionymi przez Komisję Techniki GKH oraz w wyniku dyskusji stwierdza co następuje:

1. Harcerstwo ma do spełnienia poważną rolę w walce o postęp techniczny w Polsce.

1. Dalszy szybki postęp techniczny i socjalistyczne przemiany społeczne wymagają, aby całe społeczeństwo stanęło na wysokim poziomie kultury technicznej. Postulat ten został szeroko uzasadniony w uchwałach IV Plenum KC ZPPR.

2. Harcerstwo wychowuje dzieci i młodzież przez praktyczną działalność społeczną, ma duże możliwości kierownictwa kultury technicznej zarówno wśród harcerzy jak i młodzieży niezorganizowanej.

Od dłuższego czasu wzrasta aktywność harcerzy i instruktorów w podejmowaniu rozmaitych zadań i prac technicznych. Wytyczona uchwałami IV Plenum KC ZPPR — walka całego społeczeństwa o postęp techniczny stawia przed Związkiem szczególne zadania i stwarza sprzyjające warunki dla ich pełnej realizacji.

3. Naczelna Rada Harcerska wzywa harcerki, harcerzy, instruktorów — drużyny, hufce i chorągwie do podjęcia przygotowywanej od roku ofensywy technicznej.

Ofensywa ta stwarza doskonale warunki harmonijnego złączenia w całość ambicji i zainteresowań młodzieży z potrzebami społecznymi i przysługowaniem młodszemu pokoleniu do aktywnego udziału w rozwijaniu

3. NRH stwierdza, iż działalność zarobkowa i gospodarcza jednostek harcerskich przyczynia się nie tylko do osiągnięcia zaplanowanych „wpływów różnych” — niezbędnych dla zrównoważenia budżetu — lecz stanowi także ważny element w zakresie wychowania technicznego i gospodarczego w harcerstwie. NRH podkreśla, że działalność zarobkowa drużyn harcerskich może być prowadzona tylko z równoczesnym zachowaniem form i celów wychowawczych, zarówno w pracy z młodzieżą jak i z kadłą instruktorską.

* * *

Właściwe wykonanie budżetu tak po stronie wpływów jak i wydatków szluz nie tylko realizacji zadań programowych, lecz jest w swej istocie ważnym elementem działalności wychowawczej Związku.

Pełne wykonanie zadań programowych ZHP wymaga rozszerzenia inicjatyw społecznej drużyn i hufców w oparciu o środowisko młodzieży oraz prowadzenia racjonalnej i oszczędnej gospodarki.

Przewodniczący Zebrania

(—) Antoni Włodek, hm.

gospodarki socjalistycznej opartej na nowoczesnej technice.

4. Ofensywa techniczna powinna stać się ogólnozwiązkowym ruchem świadomie podejmowanym przez wszystkie ogniwia i wszystkich członków Związku. Instruktorzy i starsza młodzież muszą stanowić aktywną siłę tego ruchu, grupy najbardziej świadomą celów i założeń ofensywy, rozumiejącą, że zadania służyć w dziedzinie krzewienia kultury technicznej polegają na:

— budzeniu zainteresowań, ambicji twórczych i sprawności w wykonywaniu rozmaitych prac technicznych,

— rozwijaniu umiejętności posługiwania się maszynami i aparatami sportowymi na zajęciach harcerskich i w życiu codziennym, troskliwości o ich stan techniczny i długotrwałość,

— umocnieniu przekonania harcerzy, iż postęp techniczny niesie społeczeństwu lepsze życie,

— wyrabianiu postawy współgospodarza, umiejącego działać w zespole, chętnego do pracy i dbającego o wspólne dobro.

5. W ofensywie technicznej kryją się duże wartości ideowo-wychowawcze. Przez pracę w tym zakresie winniśmy:

— kształtować przekonanie, że postęp techniczny jest jednym z warunków budowy socjalizmu,

— budzić ambicje młodzieży kilkunastulecioleńskiego zacofania technicznego w naszym kraju,

— zbliziac mlodzięzy osiągnięcia myśli technicznej krajów socjalistycznych.

6. Zajęcia techniczne w drużynach powinny opierać się na elementarnej wiedzy z umiejętnościach technicznych zdobytych w ciągu systematycznej nauki szkolnej.

Harcerstwo może ułatwiać młodzieży wybór umiowanego zawodu. Rozwijać zainteresowania będące podstawą kulturalnego i pożytecznego spędzania wolnego czasu. Nie powinno zaś przejmować zadan i form pracy szkoły ogólnokształcącej lub zawodowej.

II. Należy przystąpić do rozpowszechniania i włączania zadań technicznych do programów ogółu drużyn harcerskich — a przez harcerzy szerzyć kulturę techniczną wśród całej młodzieży.

1. Prace techniczne w harcerstwie wiążą się z wykonaniem różnorodnych zadań społecznych.

2. Prace techniczne powinny stanowić integralną część działalności harcerstwa i występować w odpowiednich formach i zajęciach uczniów, młodszych i starszych harcerzy.

3. Drużyny i zastępy starsze, wyspecjalizowane w jednej z gałęzi techniki powinny dawać przykład, organizować i popularyzować zajęcia techniczne wśród młodszych, pełnić służbę dla hufca lub środowiska społecznego, być gospodarzami stanie technicznych.

4. Trzeba rozwijać technikę motoryczną i łącznościową, w szerokim ich ujęciu. Cieszą się one zainteresowaniem, dysponują bogactwem form działania, a są szczególnie pożyteczne w kształtowaniu kultury technicznej współczesnego człowieka. Należy również rozwijać zajęcia lotnicze, oparte o szeroki wachlarz wypróbowanych form popularyzatorskich. W warunkach wiejskich bardzo cenione przez społeczeństwo i bardzo wartościowe są zajęcia polarnicze. Należy także szeroko popierać inicjatywy samodzielnego budowania przez harcerzy swojej floty żeglarskiej i wioślowej. Trzeba wesprzeć ulotnienie i organizację wykozystanie fotografii i filmu, jako technik bardzo pożytecznych w pracy, nauce i rozrywce. Należy przystąpić do wypracowania tematyki zajęć chemicznych, oraz innych w zależności od społecznego zapotrzebowania.

5. Należy zgodzić z rytmem pracy całego Związku prowadzić coroczne masowe akcje, które będą sprzyjały popularyzacji techniki oraz ułatwiał wyjscie z technika do całej młodzieży.

6. Rozwinąć tematyki i form zajęć technicznych, oraz wytyczne imprez nadsłajacych kierunek rozwojowi techniki w ZHP przedstawione Naczelnej Radzie Harcerskiej przez CHOT w materiałach doręczonych członkom NRH są szczerze. Powinny być przez CHOT bardziej szczegółowo opracowane i podbudowane wydawnictwami materiałowymi.

III. Trzeba stworzyć i rozbudowywać bazę dla szybkiego rozwoju wychowania technicznego w harcerstwie.

1. Prawidłowy rozwój i ciągłość prac technicznych w ZHP zapewnić może jedynie własna sieć stanie

technicznych w hufcach oraz ośrodków technicznych przy komendach chorągwi. Wszędzie gdzie brakuje stancji harcerskiej, potrzeby techniczne drużyn należy zaspokajać przez jak najpełniejsze wykorzystanie ośrodków kultury, zakładów pracy oraz warsztatów szkolnych. Szczególnie ważne jest dla harcerstwa pomoc, a także współpraca z placówkami wychowania pozaszkolnego Min. Oświaty.

2. Drugim warunkiem powodzenia ofensywy technicznej jest dalsza, szersza w asortymencie i bardziej przydatna do technicznego wychowania młodzieży sprzedaż artykułów gotowych, półfabrykatów i surowców oraz namozda w kompletach i luzem.

Sprzedząć te wina prowadzić Centralna Składnica Harcerska we własnej sieci sklepów oraz inicjować jej w sieci społecznych jednostek handlu wewnętrznego.

Sieć punktów sprzedaży detalicznej i hurtowej powinna być jak największa i tak zlokalizowana aby stwarzała realne możliwości stałego zakupu artykułów technicznych przez drużyny, hufce i całą młodzież.

CSH zobowiązana jest ponadto do prowadzenia i rozwijania produkcji artykułów technicznych we własnych zakładach oraz inicjowania jej w innych zakładach produkcyjnych gospodarki uspołecznionej.

3. Trzecim warunkiem szerokiego rozwoju techniki jest przygotowanie odpowiedniej kadry a więc:

— **zwiększenie kultury technicznej u ogółu instruktorów harcerskich**, nauczanie korzystania ze służb technicznych i popularyzowania techniki wśród ogółu harcerzy,

— **przejęcie do pracy w ZHP liczących techników z zakładów produkcyjnych i usługowych, instytucji, stowarzyszeń i uczelni technicznych, z wojska i organizacji takich jak NOT, LPZ, PZK, PZMO, Aero-klub itp.**,

— **udoskonalenie metodyczne i programowe oraz rozszerzenie zasięgu szkolenia technicznego starszej młodzieży na kursach harcerskich,**

— **wprowadzenie nowej wersji brązowych znaków służb dla młodzieży starszej oraz srebrnych znaków służb dla instruktorów i fachowców z zewnątrz.**

4. **Wydawnictwa:**

— należy kontynuować wydawanie przez Wydawnictwo Harcerskie serii książeczek instrukcyjnych np. „Złota błyskawica” poświęconych opisowi modeli i urządzeń użytkowych. Tematyka ich powinna być zgodna z produkowanymi przez CSH półfabrykatami — sprzedawanymi wraz z broszurą,

— prasa harcerska winna opracować w porozumieniu z CHOT plan popularyzacji techniki, wprowadzając na lamy pism stale działy techniczne. Należy również zacieśnić współdziałanie z „Horizontami Techniki”, „Horizontami techniki dla dzieci” i z „Młodym Technikiem”,

— Radiostacja Harcerska powinna stać się nie tylko trybuną dla propagandy techniki, lecz również organem bezpośredniej realizacji ofensywy technicznej.

— pilną sprawą jest opracowanie i opublikowanie broszur dla poszczególnych specjalności technicznych poświęconych treści oraz metodyce pracy w tych dziedzinach.

5. **Fundusze na rozwój techniki w ZHP.**

Zgodnie z „zasadami finansowania służb technicznych” (Punkt C „Organizacji Harcerskich Służb Technicznych”) ruch techniczny winien opierać się głównie na pracy samej młodzieży i społecznych siłach instrukcyjnych. Konieczne jest jednakże zapewnienie w budżecie Związku pewnych funduszy umożliwiających eksploatację otrzymanych lub wykonanych urządzeń oraz wynagrodzenie nielicznego personelu stancji i ośrodków. Wokół tych placówek skupiać się będą mogły liczące szeregi młodzieży i społecznych współpracowników.

Bilans sprzezywanosia ustaleni finansowych znajduje się w Uchwale o budżecie ZHP na rok 1960, podjętej przez NRH w dniu 13.II.1960 r.

6. **Opieka zakładów pracy, Jednostek WP i szkół technicznych oraz NOT nad stancjami i ośrodkami.**

Zarówno ze względu na duże możliwości pomocy, jak i ze względu na wartości polityczne i dydaktyczne należy usilnie starać się o uzyskanie opieki wymienionych instytucji nad harcerskimi placówkami i drużynami. Trzeba przy tym pamiętać, że chodzi nie tyle o darowizny, które raczej nie mobilizują harcerzy do wysiłku, lecz o rzeczywistą współpracę, połączoną z wielostronną opieką.

UCHWAŁA NACZELNEJ RADY HARCEERSKIEJ

z dnia 14.II.1960 r.

W SPRAWIE PRZEDŁUZENIA TERMINU ZJAZDÓW CHORĄGWI

Naczelna Rada Harcerska przedłuża termin Zjazdów Chorągwi na miesiąc marzec 1960 r.

Przedłużenie terminu o miesiąc w stosunku do

Uchwały z dnia 7.VI.1959 r. nastąpiło na umotywowaną prośbę Gdańskiej i Lubelskiej Komendy Chorągwi złożoną za pośrednictwem GKH,

Przewodniczący Zebrania
(—) Antoni Włodek, hm.

UCHWAŁA NACZELNEJ RADY HARCEERSKIEJ

z dnia 14.II.1960 r.

W SPRAWIE SKŁADU GKH

Naczelna Rada Harcerska na wniosek Naczelnika Harcerstwa powołuje w skład Głównej Kwatery Harcerstwa Hm. Mieczysława Krajewskiego.

Przewodniczący Zebrania
(—) Antoni Włodek, hm.

POLECENIE MŁODZIEŻY HARCEERSKIEJ

KALENDARZYK OPTYMISTYCZNY NA ROK 1960

s. 232, plastik, zł 14.-

Do nabywania w kioskach „Ruchu”, składnicach CSH i księgarniach „DK”.

UCHWAŁA NACZELNEJ RADY HARCERSKIEJ

z dnia 14.II.1960 r.

O NIEKÓRYCH ZADANIACH WYCHOWAWCZYCH ZWIĄZANYCH Z OŻYWIENIEM TENDENCJI ODWETOWYCH I FASZYSTOWSKICH W NRF

Fakty są wszystkim znane z doniesień prasy. Od ostatnich dni ubiegłego roku, twórczą w Niemieckiej Republice Federalnej szczególnie haniebne i żuchwale wybrki elementóv odwetowych i faszystowskich. Jawne dowody potwierdzają, że duch hitleryzmu nie został tam jeszcze wykarczowany, skoro sprawami ekscesóv są młodzi ludzie, wychowani po rozgromieniu III Rzeszy. Pojeło te prawde nawet wielu spośród tych, którzy dopatrywali się w bolszewkim państwie jednego z bastionóv burżuazyjnej demokracji. Oburzenie i niezgodę ludzi, którzy pamiętają okrucieństwa ostatniej wojny światowej i nie zapomnieli, kto za nią ponosi odpowiedzialność — są w pełni usprawiedliwione.

Polski ruch młodzieżowy dał wyraz swemu stanowisku w opublikowanej przed kilku tygodniami deklaracji protestacyjnej Ogólnopolskiego Komitetu Współpracy Organizacji Młodzieżowych.

Związek Harcerstwa Polskiego jest współautorem tej deklaracji i wyraża ona w pełni również nasze poglądy. Celem niniejszej uchwały Naczelnej Rady Harcerskiej jest więc sformułowanie wnioskóv, jakie z wydarzeń w NRF wynikają dla wychowawców, a tym samym dla naszej pracy z młodzieżą.

Młodzież nie może rosnąć w obojętności wobec naczynych konfliktóv dziesiętnego świata. Jestemy świadkami starcia między dwiema sprzeczными tendencjami ideowo-politycznymi. Jedna z nich tkwi głęboko w humanistycznych tradycjach ludzkości: to program pokojowego współistnienia. Drugą ożywiają sily ziemnej wojny.

Na każdym wychowawcy spoczywa odpowiedzialność za wprowadzenie młodzieży w te zagadnienia. Rozwijająca się z wiekiem orientacja w nich, coraz pełniejsze poznanie mechanizmóv społecznych — stanowią w naszych czasach niezbędne elementy przygotowania do życia w społeczeństwie.

W tym świetle ukazują się tym wyrażnie konieczność nasilenia wszelkich wysiłkóv wychowawczych w pewnych zwłaszcza dziedzinach.

1. Młodzież garnie się do wielkich idei. Należy bez wątpienia do takich idei idea pokojowego współistnienia. Młode pokolenie musi przy tym wiecieć, że szansa urzeczywistnienia tej idei opiera się na sile i jednóci obozu socjalistycznego, na solidarnóci ruchóv postępowych i wyzwolenczych całego świata, w tym również demokracji młodzieży. Młode pokolenie musi zdawać sobie sprawę z niebezpieczeństwa, jakie pokojowemu współistnieniu narodóv zagrażają.

Gawędą, wykorzystującą odpowiednio moływy ucucióve i racjonalnie; zaakcentowanie tej problematyki

w obchodach Światowego Tygodnia Młodzieży (14.-28.II). Dnia Walki Młodzieży przeciw kolonializmowi, o Pokojowe Wspólństwo (24.IV) w pracy związanej z przygotowaniami do Święta Pracy i z realizacją Miesiąca Przyjaźni; zapoznanie młodzieży szkolnej z aktualnymi wydarzeniami przy pomocy wykonawczej przez harcerzy gazetki selennej — oto niektóre formy, które w zależności od wieku dzieci i młodzieży mogą służyć osiągnięciu wskazanych celów.

2. W wychowaniu internacjonalistycznym istotną znaczenie posiada zaznajamianie młodzieży z prawdziwą oceną zjawisk, zajmowanie właściwej postawy emocjonalnej i rozumowej. Słowa „faszyzm”, „hitleryzm”, „nacjonalizm”, „antyfaszyzm”, powinny budzić określone skojarzenia — nawet gdy dziecko nie obejmie w pełni ich treści.

Szczególnej roli nabiera szersze niż dotąd uwzględnianie dzieciom i młodzieży stanowiska politycznego Niemieckiej Republiki Demokracji i rezultatów redukcji społeczeństwa w NRF; zapoznanie harcerzy z walką, która toczył przeciw hitleryzmowi antyfaszyści Niemcy w kraju i na emigracji — ramie w ramie z bojownikami innych krajóv. Szerzej popularyzacji wymaga postawa i walka tych sil — zwłaszcza ugrupowań młodzieżowych, które w Niemieckiej Republice Federalnej przeciwstawiały się militarzacji, odwetowcowi i antysemityzmowi.

Szczególne pomocy dla realizacji tych zadań będą rozwijanie bezpośrednich kontaktóv między młodzieżą i drużynami naszego Związku i Organizacją Piemieckich im. Thälmanna. Należy organizować spotkania z osobami, które były w NRF, Kręgi Pracy powinny przewidzieć na swych zbiórkach informację o sytuacji między narodowej, dyskusję o formach i aktualnych zadaniach wychowania internacjonalistycznego itp.

3. Na te wystąpięń przeciw ekscesom i kształtowanie właściwej ich oceny, szczególnego znaczenia nabiera sprawa właściwego wychowania dzieci polskich, żydowskich w naszych drużynach i klasach szkolnych, i kształtowania właściwej aktywnej postawy przeciw wszelkim próbom dyskryminacji zarówno w szkółce jak i w środowisku.

4. Wobec towarzyszącej ekscesom w NRF propagandy rewjolsjonistycznej nabiera doniosłości wychowawczej problem trwałości granicy polsko-niemieckiej na Odrze i Nysie, trwałej przynależności Ziem Zachodnich do Polski. W naszej działalności dajemy wyraz przywiązaniu harcerzy do Ziem Zachodnich — szczególnie w chorągwiach zachodnich i północnych. Drużyny harcerskie nie mogą pozostawać na uboczeniu. W ich środowisku stosunki między ludnośćmi autochtoniczną a napływową nie układają się pomyślnie. Powinno być większe popularyzowanie dorobku kulturalnego Ziem Zachodnich w innych regionach kraju.

Problematyce Ziem Zachodnich poświęciliśmy w naszym dotychczasowej pracy wiele uwagi. Stwarzając dobre podstawy dla dalszej działalności programu chorągwi z tych terenów; akcję w rodzaju Harcerskiej Szluby Ziemi Lubuskiej, „Osada”, „Perkoz” i „Kormoran”, „Warmia i Mazury” — mają tym większe znaczenie wychowawcze, że wiążą z Ziemiami Zachodnimi młodzież harcerską Polski centralnej.

Naczelna Rada Harcerska stwierdza, że realizacja wytycznych niniejszej uchwały powinna stać się obecnie jednym z najważniejszych zadań Głównej Kwatery Harcerstwa i komend chorągwi. Członkowie NRH i komend chorągwi są zobowiązani do udziału w zbiórkach Kręgów Pracy poświęconych problemom wskazanym w uchwale. NRH zobowiązuje redakcję pism harcerskich do zamieszczenia odpowiednich materiałów, pomocnych w pracy drużyn i Kręgów Pracy.

Przewodniczący Zebrania

(—) Antoni Włodek, hm.

UCHWAŁA NACZELNEJ RADY HARCERSKIEJ z dnia 14.II.1960 r.

W SPRAWIE UDZIAŁU ZHP W MŁODJĘŻOWYM ZŁOCE GRUNWALDZKIM W LIPCU 1960 ROKU

Ogólnopolski Komitet Współpracy Organizacji Młodzieżowych postanowił z okazji 550 rocznicy bitwy pod Grunwaldem zwołać w dniach 3—16.VII.1960 r. na Ziemi Warmińsko-Mazurskiej Młodzieżowy Zlot Grunwaldzki.

Uchwała jest wyrazem jednóci celów i dążeń młodzieży polskiej reprezentowanych przez ZMS, ZMW, ZHP i ZSP — inicjatorów i organizatorów Zlotu.

Na Polach Grunwaldu przy wspólnych ogniskach, potopaniach i wspólnym czynie społecznym zamianifestujemy nasze przywiązanie do prastarych Ziem Polski i naszą gorącą wołę walki o Pokój i Socjalizm.

Naczelna Rada Harcerska popierając w pełni uchwałę OKWOM-u i wyrażając pełną solidarnóść z zawartymi w uchwale założeniami Zlotu wzywa wszystkie drużyny i druhowi do aktywnej włączenia się w prace przygotowawcze do Zlotu.

Związek Harcerstwa Polskiego — jak i inne organizacje młodzieżowe, mogą poszerzyć się wieloma osiągnięciami w pracy nad utrwalaniem łączności Ziem Zachodnich z Macierzą i przybliżania 1000-letniej historii Państwa Polskiego dzieciom i młodzieży.

Nasze drużyny uczestniczą w akcji 1000 żołt na Tysiąclecie i pomagają w prowadzeniu prac archeologicznych.

„WIM”, „HAK”, „Osada”, „Złoceniec i Kołobrzeg”, „Rajd Nadodrzański”, „Rajd Pomorski”, „Wrastamy,

w ziemię ójóv”, „Perkoz”, „Kormoran”, „Bieszczady” to symbole wyrażające esdżinną treść życia i pracy drużyn harcerskich. Symbole przywiązania do historii i zaangażowania w sprawy trzeźności.

Niech w roku bieżącym prace te nabiorą szczególnego rozmachu. Niech praca przygotowawcza do zlotu służy pomazaniu naszych osiągnięć w tej dziedzinie. Niech każde harcerz i instruktor, nawet nie biorący bezpośredniego udziału w Zlocie, stara się wnieść swój udział do obchodóv Tysiąclecia.

W lipcu tysiące harcerzy poniosą na Ziemię Warmińsko-Mazurską i na Pola Grunwaldzkie radość życia i wołę walki o lepsze jutro naszej Ojczyzny.

Będzie to dla nas ziemia szczególnie bliska i znajoma. W ubiegłym roku ponad tysiąc instruktoróv Zlotu uczestniczyło w Zlocie na Polach Grunwaldu. Zlot ten był dla nas poważną próbą sil. Wykazał, jak wiele można zdziałać w gromadzie, jak duże jest przywiązanie młodzieży do tych ziem.

* * *

Naczelna Rada Harcerska upowadza Główną Kwaterę Harcerstwa do podjęcia odpowiednich uchwiał w sprawach programu NRH i organizacji Zlotu.

Przewodniczący Zebrania

(—) Antoni Włodek, hm.

SPROSTOWANIE

W Nr 0(16) Wiadomości Urzędowych, listopad — grudzień 1959 r. w Uchwale Naczelnej Rady Harcerskiej z dnia 9 listopada w sprawie zatwierdzenia składu Komisji Pedagogicznej NRH omtykowo opuszczono nazwiska Druhowi:

hm. Janina Cieliszak
hm. Zbigniew Czarnuch

hm. Stanisław Dąbrowski
hm. Czesław Dejnarowicz
hm. Wiktorja Dewitowa
hm. Stanisław Dul
hm. Tadeusz Dziubiński.

Za te pomyłkę przy wy wymienionych Druhowi serdecznie przepraszyjemy.

ZWIĄZEK HARCERSTWA POLSKIEGO
GŁÓWNA KWATERA HARCERSTWA

Warszawa, 1 stycznia 1960 r.

ROZKAZ L. 1/60

Wszystkim Druhom i Druhom, Drużynom, Komendom Hufców oraz Chorągwi, które nadesłały życzenia noworoczne, składam w imieniu własnym i Głównej Kwatery Harcerstwa serdeczne podziękowanie.

1. ZARZĄDZENIA STAŁE OBOWIĄZUJĄCE

1.1. Zatwierdzenie instrukcji i regulaminów.
Zatwierdzam „Regulamin książeczek służbowych instruktorów”, stanowiący załącznik do niniejszego rozkazu.

Równocześnie ulewianiam „Regulamin książeczek służbowych instruktorów”, stanowiący załącznik do Rozkazu GKH L.3/58 z dnia 1.III.1958 r.

6. CHORAĞWIE

6.1. Przyjęcie do wiadomości wyników wyborów.
Przyjmując do wiadomości wyniki wyborów do rządu **Chorągwi Koszalińskiej**, odbytych w dniu 6.XII.1959 r.:

Komenda Chorasław:

hm. Paweł Blum
płm. Maria Dauksza
płm. Florian Juszkiewicz
płm. Tadeusz Kwaśniewski
płm. Jerzy Miller
hm. Wanda Miller
hm. Tadeusz Poznański
hm. Sylwester Rzemieniewski
płm. Wiesław Stasiński
hm. Eligiusz Szepnalowski
płm. Czesław Zienkiewicz

Komisja Rewizyjna — członkowie:

płm. Jerzy Fldos
płm. Michał Krochmal
hm. Tadeusz Lenartowski
płm. Edwin Mańczyk
hm. Jerzy Palsukowski
płm. Zygmunt Gajda
płm. Eugenia Korneluk

Odwołuję ze składu Komendy Chorągwi Zielonogórskiej płm. Benedykt Pieterski.

6.2. Mianowania komendantów chorągwi.
Mianuję Komendantem Chorągwi Koszalińskiej hm. Jerzego Millera (z ważnością od dnia 6.XII.1959 r.).

6.3. Inne mianowania w komendach chorągwi.
W Komendzie Chorągwi Białostockiej mianuję:

Kierownik Wydz. Organizacyjnego — hm. Tadeusz Linda (z ważnością od dnia 1.II.1959 r.)
Kierownik Działu Programowego — płm. Jerzy Lupiński (z ważnością od dnia 1.IX.1959 r.)

Kierownik Wydz. Kształcenia i Młod. Starszej — płm. Jerzy Lupiński (z ważnością od dnia 1.II.1959 r.)
Kierownik Wydz. Propagandy — pzd. Wiriżliuz Młyżczuk (z ważnością od dnia 1.IX.1959 r.)

Szef Sztabu „Wieś” — hm. Wojciech Padyjasek (z ważnością od dnia 15.X.1959 r.)

Komendant HOT — pzd. Waldemar Soltyś (z ważnością od dnia 15.X.1959 r.)

Z-ca Kier. Wydz. Zuchów — płm. Stanisław Wasilewski (z ważnością od dnia 15.X.1959 r.)

W Komendzie Chorągwi Koszalińskiej mianuję (z ważnością od dnia 6.XII.1959 r.):

Z-ca Komendanta Chorągwi — hm. Sylwester Rzemieniewski
Z-ca Komendanta Chorągwi — hm. Eligiusz Szepnalowski

W Komendzie Chorągwi Krakowskiej mianuję:

Z-ca Komendanta Chorągwi — hm. Jan Bojan
Kierownik Wydz. Kształcenia Kadry — hm. Maria Lyczko

Kierownik Wydz. Drużyn Miejskich Młodszych — płm. Maria Bocheńska
Kierownik Wydz. Drużyn Starszych — hm. Jerzy Grochal

Kierownik Wydz. Drużyn Wiejskich — hm. Anna Szeliga

Kierownik Wydz. Specjalności — hm. Janusz Andruskiewicz
Kierownik Działu Zuchów — hm. Leon Dmytrowski
Kierownik Wydz. Kształcenia Kadry — hm. Leon Dmytrowski

Kierownik Wydz. Pracy Drużyn Zuch. — hm. Zygmunt Jamroży

Kierownik Wydz. Programowego Ofensywy Zuch. — płm. Irena Faliszewska

Kierownik Działu Organizacyjnego — hm. Jan Bojan
Kierownik Wydz. Organizacyjnego — płm. Sylwester Sadek

Kierownik Wydz. Fin.-Gospodarczego — pzd. Zbigniew Celiński

Kierownik Wydz. Obozów — hm. Władysław Piliński
Kierownik Wydz. Propagandy — płm. Bolesław Szulc
Kierownik Wydz. Przyjaciół Harcerstwa — hm. Tadeusz Świąder

Kierownik Sam. Ref. Ewidencji Instruktorów i Zatrudnienia — płm. Leszek Waltycha
Sekretarz Komendy — płm. Wincenty Cieśliewicz

6.4. Mianowania członków komisji prób.

Mianuję członkiem Komisji Prob Instruktorów na Stopnie Przewodnika(czki) i Podharcemistrza(yni) Specjalności Zuchowej przy **Komendzie Chorągwi Lubelskiej** hm. Marię Waśniewską.

6.6. Inne zwolnienia w komendach chorągwi.

W Komendzie Chorągwi Białostockiej zwalniam z funkcji:
Kierownik Wydz. Organizacyjnego — płm. Konstanty Multan (z ważnością od dnia 31.I.1959 r.)

Szef Sztabu „Miesto” — płm. Marian Jakubowski (z ważnością od dnia 28.II.1959 r.)

Kierownik Ref. HSI — płm. Jerzy Lupiński (z ważnością od dnia 28.II.1959 r.)

Szef Sztabu „Wieś” — hm. Helena Matyskiej (z ważnością od dnia 31.VIII.1959 r.)

Kierownik Wydz. Fin.-Gospodarczego — płm. Eugeniusz Pietraszkiewicz (z ważnością od dnia 31.VIII.1959 r.)

W Komendzie Chorągwi Krakowskiej zwalniam z pełnionych funkcji cały dotychczasowy skład Komendy.

W Komendzie Chorągwi Mazowieckiej zwalniam z funkcji:

Kierownik Wydz. Młodszej Młodszej — hm. Paulina Chimkowska
Kierownik Wydz. Fin.-Gospodarczego — płm. Władysław Wieczorek

6.7. Zwolnienia w komisjach prób.

Zwalniam ze składu Komisji Prob Instruktorów na Stopnie Przewodnika(czki) i Podharcemistrza(yni) Specjalności Zuchowej przy **Komendzie Chorągwi Lubelskiej** płm. Zofię Czube.

8. MIANOWANIA INSTRUKTORÓW

8.1. Lista zarejestrowanych (zweryfikowanych) instruktorów.

Wykaz instruktorów zweryfikowanych przez Komisję Weryfikacyjną przy Głównej Kwaterze.

Główna Kwatera

Hanna Lutzowa — przewodniczka
Lucjan Pędras — podharcemistrz

Chorasław Kielecka

Wojciech Wolszczak — harcemistrz

Chorasław Mazowiecka

Zygmunt Szafrań — podharcemistrz (z wnioskiem o mianowanie hm.)

8.2. Przyznanie stopnia harcistrza(yni).
Na wniosek Komisji Prob przyznaje stopień harcistrza(yni) następującym druhom i druhom:

Główna Kwatera

płm. Janusz Domagalik
płm. Adam Mazurek
płm. Marian Pionk
płm. Janina Wunderlich
płm. Maciej Zimiński

Chorasław Białostocka

płm. Mieczysław Gauk
płm. Stanisław Glogier
płm. Marian Jakubowski
płm. Jerzy Mirosław Lupiński
płm. Waldemar Pykowski
płm. Ryszard Woronicki

Chorasław Rygoska

płm. Edmund Kolanowski

płm. Włodzimierz Kulaczkowski
płm. Zenobia Nieznańska
płm. Stanisław Olgrzymek
płm. Tadeusz Sadowski
płm. Ewelina Szyszko

Chorasław Gdańska

płm. Zofia Dadulewicz
płm. Bogdan Rusinek
płm. Marian Socha
płm. Jerzy Świątkowski
płm. Stanisław Tysarczyk

Chorasław Katowicka

płm. Michał Cubert
płm. Zdzisława Korzec
płm. Halina Kuczyńska

Chorasław Krakowska

płm. Marian Mazurek

Chorasław Lubelska

płm. Zbigniew Czarniecki
płm. Henryk Chmornobil
płm. Jerzy Górnicki
płm. Mieczysław Gregorowicz
płm. Jadwiga Kapłon
płm. Wanda Klamut
płm. Barbara Mineyko
płm. Teresa Starek

Chorasław Łódzka

płm. Tadeusz Chudzik
płm. Maria Gładzińska
płm. Kazimierz Mamelka
płm. Lechosław Polakowski
płm. Zdzisław Przanowski
płm. Stanisław Zachmierz

Chorasław Ziemi Łódzkiej

płm. Konstanty Koziol

Chorasław Warmińsko-Mazurska

płm. Tadeusz Dziadok
płm. Ryszard Kiełbowicz

Chorasław Opolska

płm. Jan Szczeparczyk

Chorasław Wielkopolska

płm. Marian Czywczyński
płm. Julian Dembiński
płm. Józef Garyga
płm. Dąbata Henkówna
płm. Kazimierz Kasprzak
płm. Romuald Łożyński
płm. Edmund Niepodziany
płm. Eugenia Roszyk
płm. Stefan Tobolski
płm. Zdzisław Waleśa
płm. Damian Wojciechowski
płm. Stefan Wojtkiewicz

Chorągiew Rzeszowska

phm. Jan Balawender
phm. Wilhelmina Bilińska
phm. Julian Burdzel
phm. Mieczysława Jankowska
phm. Wiesława Mazur
phm. Zofia Nowakowska
phm. Tadeusz Radwański
phm. Julian Szumelda
phm. Stanisław Włodarczyk
phm. Józef Złonkiewicz

Na wniosek Komisji Weryfikacyjnej przy Głównej Kwaterze przynajmniej stopień harcymistrza phm. Zygmuntowi Szafranowi z Chorągwi Mazowieckiej.

8.3. Przyznanie stopnia podharcymistrza(yni).

Na wniosek komisji prób przynajmniej stopień podharcymistrza(yni), następującym druhom:

Główna Kwatera

Stanisław Krzyżanowski
Jan Madej
Marta Nowomiejska
Józef Rykowski

Chorągiew Gdańska

Maria Biedrzyńska
Wiesława Jaroszewicz
Stanisław Jura
Elżbieta Kikior
Halina Langner
Ryszard Langner
Krzyszta Uznańska
Zdzisława Wiciak

Chorągiew Katowicka

Malgorzata Bieniek
Agnieszka Brzyceń
Maria Bujak
Emilia Czapała
Piotr Czyżewski
Anna Daszczyk
Erwin Dymek
Joanna Gabrych
Joanna Gajda
Anna Gordon
Henryk Guzik
Aleksandra Gwizd
Filemon Hofman
Teresa Irek
Aniela Kamińska
Bonawentura Kobielski
Helena Konowal
Weronika Kuder
Maria Lekstan
Wanda Małyńska
Brygida Manowska
Wiesław Mierzwia
Maria Miglus
Tadeusz Mikulski
Herbert Mutke
Zdzisław Nowak
Henryk Pałka
Józef Piszczek
Aloży Plawecki

Eulalia Rogozińska
Jerzy Romanowski
Maria Rudkowska
Zbigniew Rusiński
Zdzisław Skalski
Antoni Sonsala
Janina Szczepankowska
Franciszek Szczepiński
Edyta Trelenberg
Zygmunt Wierus
Janusz Włodarski
Jan Zajac

Chorągiew Koszalińska

Apolonia Gutowska
Mieczysław Kocent
Jan Królowski
Stanisław Pawlik

Chorągiew Krakowska

Józef Budka
Antoni Dańda
Adela Gołomska
Władysława Jarco
Maria Kasza
Tadeusz Kiełczyński
Zbigniew Krogulski
Władysława Podrazik
Władysław Różyto
Anna Urbańska

Chorągiew Warmińsko-Mazurska

Wacław Andruszkiewicz
Antoni Bielski
Józef Brzóska
Kazimiera Czarniak
Anna Lieznerska
Zbigniew Matwiejczyk
Andrzej Reterski
Ignacy Sawicki
Bronisław Tomprowski
Filomena Usowa
Roman Wachowicz
Zygmunt Więkowski
Alfons Wiśniewski
Mieczysław Wroczyński

Chorągiew Opolska

Teresa Komarnicka

Chorągiew Wielkopolska

Tadeusz Berus
Roman Czerniawski
Władysław Drzewiecki
Czesław Kaczmarek
Mieczysław Kaczmarek
Tadeusz Koczura
Barbara Przybył
Mieczysław Skarbek
Zygmunt Stelmach
Joachim Wojdowski

Chorągiew Zachodnio-Pomorska

Edmund Flis

Marian Pędziszczak
Jerzy Rachwał
Henryk Walkowiak

Chorągiew Warszawska

Stefan Marczak
Stefan Radomski
Jerzy Szczeciński

Chorągiew Mazowiecka

Zofia Cieślanka
Oglerd Fietkiewicz
Andrzej Gawroński
Lech Batiński
Zbigniew Wiśniewski
Daniel Włodarczyk

Na wniosek Komisji Weryfikacyjnej przy Komendzie Chorągwi Wielkopolskiej przynajmniej stopień podharcymistrza dh. Władysławowi Prościętemu

Na wniosek komisji prób przynajmniej stopień podharcymistrza(yni) ze specjalnością zachową następującym druhom i druhom:

Chorągiew Białostocka

Władysław Kamiński
Wanda Zakrzewska

Chorągiew Bydgoska

Genowefa Dwornikowska
Irena Grzelak
Getruda Misz
Halina Nowak
Felcja Piątek
Felcja Pionkówna
Tadeusz Purgat
Waldemar Wurm
Halina Zasadzka

Chorągiew Kielecka

Leokadia Bogoń (z ważnością od dnia 1.VI.1959 r.)

Chorągiew Koszalińska

Irena Dybek
Irena Krozuk

Chorągiew Lubelska

Urszula Ciechan
Franciszek Cybulski
Władysława Krukowska

Chorągiew Opolska

Edyta Kłosek (z ważnością od dnia 1.II.1959 r.)
Teresa Stajczyk
Eulalia Sulńska
Anna Zuba (z ważnością od dnia 1.II.1959 r.)

Chorągiew Rzeszowska

Tadeusz Andrusiewicz
Cecylia Dudek
Jan Duplaga
Maria Dziuban
Zofia Kucharska
Jacek Magnowski

Wiktorja Siwiak
Franciszek Sondaj
Jadwiga Wielgus

Chorągiew Mazowiecka

Marianna Rojek
Jan Walczak

Chorągiew Dolnośląska

Stefan Adamowicz
Tadeusz Mitrega
Danuta Zabawka-Jamrozik

8.5. Otwarcie próby na stopień harcymistrza.

Otwieram próbę na stopień harcymistrza(yni) następującym druhom i druhom:

Chorągiew Gdańska

phm. Edmund Gruchala
phm. Faustyn Sokolowski
phm. Tadeusz Wójcik
phm. Bolesław Zatorski
phm. Zbigniew Zochowski

Chorągiew Kielecka

phm. Tadeusz Miarka

Chorągiew Krakowska

phm. Maria Bocheńska
phm. Józef Gnutek
phm. Aleksandra Hryniwiecka
phm. Sylwester Sadek
phm. Julian Toliński

Chorągiew Lubelska

phm. Jan Adach
phm. Maria Bedmarz
phm. Bolesław Dzwiedziński
phm. Stanisław Chodak
phm. Stanisława Dziedzic
phm. Edward Garadiaz
phm. Wiktor Komszczyński
phm. Bogdan Lipiński
phm. Feliks Mancewicz
phm. Edward Mielnik
phm. Halina Romanuk
phm. Tadeusz Sagadyn
phm. Zenon Sosnowka
phm. Józef Stąsik
phm. Dariusz Swiech
phm. Aleksandra Sydor
phm. Tadeusz Szlonzak
phm. Roman Szyszka
phm. Józef Ulidowski

Chorągiew Opolska

phm. Józef Jaksiewicz
phm. Kazimierz Krych

Chorągiew Wielkopolska

phm. Tadeusz Berczyński
phm. Elżbieta Czeplindo
phm. Kazimierz Dyderski

phm. Tadeusz Fursewicz
phm. Stanisław Jurga
phm. Lech Kraszewski
phm. Józef Kubicki
phm. Lechosław Nowakowski
phm. Hieronim Osiński
phm. Jerzy Tyc

Chorągiew Mazowiecka

phm. Eugeniusz Budny
phm. Jerzy Federowicz
phm. Stefan Filipiak
phm. Stanisław Guskowski
phm. Kazimierz Kowalski
phm. Władysław Krzywoń
phm. Helena Paplińska

phm. Bolesław Siancki
phm. Helena Zdanowska
phm. Henryk Zuchowski
phm. Bogdan Żukowski

Chorągiew Dolnośląska

phm. Feliks Becella
phm. Anna Chomin
phm. Henryk Kaczmarek
phm. Janusz Karpiński
phm. Maksymilian Kótowicz
phm. Franciszek Mieszcuchowski
phm. Anna Piatkowska
phm. Maria Putonowa
phm. Barbara Sobiś-Rabiejewska
phm. Jadwiga Gorczyca-Skalowa

Cz u w a j !

Naczelnik Harcerstwa

(—) Zofia Zakrzewska, hm.

Załącznik
do Rozkazu GKX L.1/60
z dnia 1.11.1960 r.

REGULAMIN

KSIĄŻECZEK SŁUBOWYCH INSTRUKTORSKICH

I. Zasady ogólne.

1. Zgodnie z „Regulaminem Instruktorów ZHP” książeczka służbowa instruktorska jest dowodem przynależności do grona instruktorskiego Związku Harcerstwa Polskiego.
2. Książeczkę służbową instruktorską winni posiadać wszyscy instruktorzy ZHP — zarówno czynni jak i w rezerwie.
3. Książeczka służbowa instruktorska jest dokumentem wewnątrzorganizacyjnym i nie może służyć do legitymowania się poza Związkiem Harcerstwa Polskiego.
4. Druki książeczek służbowych są drukami ściślego zarachowania.
5. Książeczki służbowe instruktorskie wydaje się instruktorom odpłatnie; odpłatność wynosi 2 zł za książeczkę.

II. Zasady wydawania książeczek służbowych instruktorskich.

1. Podstawę do wydania książeczki służbowej instruktorskiej stanowią następujące dokumenty:
 - a) rozkaz władzy harcerskiej wydany po Zjeździe Łódzkim, stwierdzający weryfikację danej osoby jako instruktora albo przyznanie danej osobie stopnia instruktorskiego.
 - b) zobowiązanie instruktorskie podpisane przez daną osobę.

Uwaga: Osoby weryfikowane jako instruktorzy podpisują zobowiązanie ubiegające się o weryfikację; osoby mianowane w stopniu instruktorskim podpisują zobowiązanie przed mianowaniem albo niezwłocznie po mianowaniu.

c) wniosek instruktora o wydanie mu książeczki służbowej instruktorskiej (karta ewidencyjna instruktora ZHP wzór A1).

2. Książeczki służbowe instruktorskie wydają:

- a) Główna Kwatera — instruktorom posiadającym przydział służbowy do władz naczelnych ZHP oraz instruktorom podlegającym mianowaniu na funkcje przez GKX,
- b) komendy chorągwi — wszystkim pozostałym instruktorom.

III. Sposób wypełniania książeczki służbowej instruktorskiej.

1. Książeczka winna być wypełniona czytelnym piśmem, atramentem lub tuszem.
2. Adnotacje w książeczce winny zawierać dokładne nazwy rozkazów (np. Rozkaz Komendy Hufca w Piławicach) oraz dokładne określenia funkcji (np. Drużynowy 17 Drużyny Harcerskiej w Sedziszowie); adnotacje winny być potwierdzone okrągłą pieczęcią władzy harcerskiej.
3. Fotografije w książeczce należy opieczkować w lewym dolnym rogu okrągłą pieczęcią władzy harcerskiej wydającej książeczkę.
4. Książeczkę na stronie trzeciej mała prawo podpisywać Naczelnik Harcerstwa i komendant chorągwi, a w razie ich nieobecności upoważnieni zastępcy.
5. W przypadku zmiany nazwiska instruktora posiadającego książeczkę, należy na stronie trzeciej książeczki wpisać nowe nazwisko obok poprzedniego, a poprzednie przekreślić; zmianę tę potwierdza się podpisem i pieczęcią władzy harcerskiej. Fakt zmiany nazwiska należy również odnotować w rejestrach wydanych książeczek.

6. Na stronie zatytułowanej „Stopnie instruktor-
skie” należy wpisywać aktualnie posiadany przez in-
struktora stopień. W przypadku gdy instruktor był
zweryfikowany, należy wpisywać datę i numer rozkazu,
w którym ogłoszono weryfikację — zaznaczając „We-
ryfikacja”.

Instruktorom bez stopnia strony tej nie wypełnia
się.

7. Na stronie zatytułowanej „Pełnione funkcje” —
podaje się funkcje aktualnie pełnione, ogłoszone roz-
kazem władzy harcerskiej. W przypadku odwołania
(zwolnienia) z funkcji należy wpisywać nazwę, datę
i numer rozkazu odwołującego, zaznaczając „Zwolniony
z funkcji”.

8. Ważność książeczek przedłuża się na okres jedno-
go roku — corocznie, w zasadzie podczas kampanii za-
liczenia służby instruktorskiej i rejestracji instruktor-
ów. Ważność książeczki przedłuża też władza harcerska,
która dokonuje zaliczenia służby (rejestracji).
Przedłużenie ważności w książeczkach podpisują Na-
czelnik Harcerstwa albo komendant chorągwi lub in-
struktorzy przez nich upoważnieni.

9. Na stronie zatytułowanej „Ukończone kursy i
obozy dla instruktorów” należy wpisywać kursy i obo-
zy odbyte po Zjeździe Łódzkim. Adnotacje wpisuje
komendant kursu (obozu) potwierdzając je podpisem
i pieczęcią kursu (obozu), a w razie nieposiadania pie-
częćki przed terminem wystawienia książeczki wpisuje
na podstawie wniosku (karty ewidencyjnej) władzy
harcerskiej wydającej książeczkę.

10. Kwartalne opłacenie składek instruktorskich po-
twierdza władza harcerska, w kasie której instruktor
opłacił składki.

11. Na stronie zatytułowanej „Różne” wpisuje się
stwierdzenie kategorii, zaliczeniu służby in-
struktorskiej i rejestracji. Można tu również wpisywać
pochwaly, kary itp.

Uwaga: Główna Kwatera może upoważnić komendy
chorągwi, a komendy chorągwi hufcowych do wpisy-
wania do książeczek służbowych instruktorskich — dan-
ych, o których mowa w pkt. 10 niniejszego regulami-
nu.

IV. Dokumentacja wydawania książeczek służ- bowych instruktorskich.

1. Podstawową dokumentację wydawania książeczek
stanowią rejestry wydanych książeczek służbowych
instruktorskich B1 i B2, których wzory stanowią za-
łączniki do niniejszego regulaminu.
2. Komendy chorągwi otrzymują każdorazowo blankiety
książeczek na piśmie zapotrzebowanie podpisa-
ne przez komendanta chorągwi. Pobiera je w GKX
upoważniony przez komendanta chorągwi instruktor.

V. Przejścia końcowe.

1. W razie zwolnienia instruktora w czynnościach
instruktorskich przez władzę harcerską lub ko-
misję dyscyplinarną, książeczka winna być odebrana
przez tę władzę lub komisję i przechowana do odwo-
lania zwolnienia.
2. W razie usunięcia albo zwolnienia instruktora
z ZHP, książeczka winna być odebrana i przechowana
wraz z aktami danego instruktora. Instruktor zwolnio-
ny z ZHP może zatrzymać książeczkę służbową in-
struktorską w celach pamiątkowych — po jej umiawnie-
niu.
3. W przypadku zagubienia lub skradzenia ksią-
żeczki należy drogą służbową zgłosić to w jak najkró-
tszym terminie do tej władzy harcerskiej, która wydała
książeczkę, podając serię i numer książeczki oraz oko-
liczności zagubienia (skradzenia). Władza harcerska
na obowiązek ogłosić w „Wiadomościach Urzędowych”
umiawnienie książeczki; winna ona również wydać
instruktorowi drugą książeczkę.

REJESTR WYDANYCH KSIĄŻECZEK SŁUBOWYCH INSTRUKTORSKICH

Wzór B1

Lp.	Imię i nazwisko	Hufiec	Seria i nr książeczki	Data wydania książeczki	Odpłatność za książeczkę	Pokwitowanie odbioru	Uwagi
-----	-----------------	--------	-----------------------	-------------------------	--------------------------	----------------------	-------

Rejestr wydanych książeczek służbowych instruktor-
skich wzór B1 należy prowadzić według kolejnych nu-
merów książeczek. W przypadku zniszczenia książeczki

— należy sporządzić protokół zniszczenia, podając serię
i numer książeczki; w uwagach zaznaczyć, że książeczka
o tym numerze została wycofana.

REJESTR WYDANYCH KSIĄŻECZEK SŁUBOWYCH INSTRUKTORSKICH

Wzór B2

Lp.	Imię i nazwisko	Seria i numer książeczki	Uwagi
-----	-----------------	--------------------------	-------

Rejestr wydanych książeczek służbowych instruktorskich wzór B2 należy prowadzić dla każdego hufca —
(komendy chorągwi) oddzielnie.

ZWIĄZEK HARCERSTWA POLSKIEGO
GŁÓWNA KWATERA HARCERSTWA

Warszawa, dnia 10 stycznia 1960 r.

ROZKAZ L.2/60

8. MIANOWANIA INSTRUKTORÓW

8.1. Lista zarejestrowanych instruktorów.

Stwierdzam, że następujący drużni i druhowie byli w dniu 15 listopada 1959 r. **instruktorami(kami) czynnymi** i zaliczam im służbę instruktorską w roku harcerskim 1959/59.

Główna Kwatera

hm. Stanisław Bohdanowicz
hm. Witold Bublewski
hm. Janina Cieliszak
hm. Henryk Czukin
hm. Jolanta Chelstowska
hm. Krystyna Dąbrowska
hm. Janusz Dornogallik
hm. Danuta Dyrja
hm. Janina Dyrmecka
hm. Jerzy Klima
hm. Jerzy Majka
hm. Adam Mazurek
hm. Władysław Pancerz
hm. Henryk Piątkowski
hm. Marian Pionk
hm. Mieczysław Siemielski
hm. Stefan Stysz
hm. Zdzisława Szkoła
hm. Krystyna Wnuk
hm. Janina Wunderlich
hm. Zofia Zakrzewska
hm. Maciej Zimniński
phm. Zofia Banaszkiewicz
phm. Elżbieta Biele
phm. Wacław Bisko
phm. Stanisław Borowiecki
phm. Władysław Drapella
phm. Danuta Głuszek
phm. Elżbieta Gotowiec
phm. Jadwiga Góralewska
phm. Anna Grzybowiecka
phm. Andrzej Jakubcz
phm. Jerzy Jankowski
phm. Jerzy Kasprzak
phm. Janusz Kawka
phm. Nelly Krzysztopik
phm. Anna Krzemińska
phm. Włodzimierz Liziniewicz
phm. Anna Loskowa
phm. Maria Malus
phm. Romuald Materski
phm. Marta Nowomiejska
phm. Zbigniew Pawłowski
phm. Barbara Skórska
phm. Władysław Stablewski
phm. Zygmunt Wieduk
pwd. Witold Stankiewicz

Chorągiew Białostocka

hm. Jan Jedrachowicz

Chorągiew Bydgoska

hm. Przesława Zielenacka

Chorągiew Gdańska

hm. Leopold Adamcie
hm. Weronika Barszczyńska
hm. Ryszard Biłski
hm. Piotr Ciesławski
hm. Henryk Daun
hm. Teodor Delong
hm. Bożena Domańska
hm. Helena Filipiukowa
hm. Aleksandra Jakińska
hm. Józef Grzesiak
hm. Kazimierz Janowski
hm. Anna Jaskiewicz
hm. Henryk Jeziorski
hm. Zdzisław Józefowicz
hm. Witold Kaczmarek
hm. Irena Koncezna
hm. Adam Lengier
hm. Kazimierz Leja
hm. Jerzy Litwiński
hm. Jadwiga Lubiński
hm. Ryszard Michniewicz-Juchniewicz
hm. Jan Machutta
hm. Janina Mrozowska
hm. Kazimierz Nowicki
hm. Jerzy Pawłowski
hm. Franciszek Piechowski
hm. Bolesław Polkowski
hm. Mieczysław Preis
hm. Zofia Pykosz
hm. Kazimierz Pyzik
hm. Bronisław Ropel
hm. Stanisław Seweryn
hm. Maria Skrzyszewska
hm. Lucyna Słupińska
hm. Antoni Śmiejan
hm. Stanisław Sobieniak
hm. Zofia Szelestowska
hm. Irena Szyborska
hm. Henryk Szymański
hm. Ferdinand Trapp
hm. Krystyna Trappowa
hm. Antoni Wróbel
phm. Irena Drot
phm. Jan Górzewski
phm. Maria Kozielecka
phm. Wojciech Posadki
phm. Jarosław Wróblewski
phm. Janusz Wysoczański
pwd. Józef Gajda

Chorągiew Kielecka

hm. Witold Banaszak
hm. Stanisław Filipkowski
hm. Elżbieta Gargul
hm. Tadeusz Król
hm. Natalia Machalowa
hm. Marian Stachurski
hm. Alfred Wiktorowski
hm. Wojciech Wołszczak
phm. Stanisław Panek
phm. Henryk Winiarski
phm. Alicja Zychowicz

Chorągiew Krakowska

hm. Anna Andruskiewicz
hm. Janusz Andruskiewicz
hm. Tadeusz Barczyk
hm. Jan Bojan
hm. Jan Bugajski
hm. Andrzej Bukowski
hm. Franciszek Dębski
hm. Leon Dmytrowski
hm. Włodzimierz Głębiewicz
hm. Irena Grodecka
hm. Aniela Holda
hm. Zygmunt Jamroz
hm. Stanisław Kieres
hm. Jadwiga Kordylewska
hm. Mieczysław Kucharski
hm. Stanisława Lachowicz
hm. Juliusz Langer
hm. Maria Lyczko
hm. Ignacy Magiera
hm. Irena Marszałek
hm. Edward Martyka
hm. Bronisław Mikrut
hm. Stanisław Miroczewski
hm. Tadeusz Mitera
hm. Bogusław Molenda
hm. Roman Ney
hm. Zofia Ozaist
hm. Eugeniusz Pawłowski
hm. Jan Plechowski
hm. Władysław Piłiński
hm. Władysław Pyrieh
hm. Bogusław Rybski
hm. Zofia Rymarówna
hm. Tadeusz Skimina
hm. Zbigniew Starzyk
hm. Ryszard Stefański
hm. Jadwiga Stolarczyk
hm. Józefa Struś
hm. Tadeusz Świąder
hm. Anna Szleja
hm. Bronisława Szczepaniec
hm. Władysław Szczygiel
hm. Władysław Tatomin
hm. Kazimierz Tomillo
hm. Jadwiga Tyska
hm. Ludwik Wachawek
hm. Tadeusz Wenda
hm. Wacław Wierzewski
hm. Franciszek Witkowski

hm. Franciszek Zachuta
hm. Zbigniew Zahorski
hm. Emilia Zielińska
hm. Janina Zytkowicz

Chorągiew Ziemi Łódzkiej

phm. Jan Rosiecki

Chorągiew Warmińsko-Mazurska

hm. Jan Bojarski
hm. Kazimierz Grynski
hm. Barbara Jankowska
hm. Zbigniew Januszko
hm. Olgierd Lewicki
hm. Witold Okulewicz
hm. Jadwiga Ulanowska
phm. Piotr Banach

Chorągiew Wielkopolska

hm. Edmund Brenajs
hm. Zdzisława Brzezinska
hm. Halina Calkowa
hm. Maria Czerniejewska
hm. Jerzy Gaj
hm. Dyonizy Gielnik
hm. Józef Krugielka
hm. Hieronim Lianowicz
hm. Tadeusz Magacz
hm. Leon Pawlak
hm. Henryk Słazek
hm. Leonard Walony
hm. Sylwester Wietrzykowski
phm. Romuald Łożyński

Chorągiew Warszawska

hm. Kazimierz Cielistski
hm. Teodor Gajewski
hm. Jadwiga Gromosłajska
hm. Henryk Kościa
hm. Irena Kubisztal
hm. Krystyna Pochwałska
hm. Władysław Skoraczewski
hm. Stefan Sosnowski

Chorągiew Mazowiecka

hm. Jan Piasecki
hm. Piotr Reluga
hni. Wiktor Śniegucki

Chorągiew Dolnośląska

hm. Czesław Kania
hm. Zofia Skala
hm. Ludwik Szopa

Stwierdzam, że następujący drużni i druhowie byli w dniu 15 listopada 1959 r. **instruktorami(kami) w rezerwie** i zarządzam zarejestrowanie ich w spisie instruktorów i instruktorów ZHP według stanu na ten dzień:

Główna Kwatera

hm. Kazimierz Czajkowski
hm. Maria Pielchowa
phm. Bogumiła Kosmala

Maria Danel
Zdzisław Szmidt

Chorągiew Bydgoska
hm. Maria Zielonacka

Chorągiew Gdańska
hm. Tadeusz Dyński
hm. Maria Krynicka
hm. Maria Ostrowska
hm. Zofia Polkowska
hm. Jan Stróżynski
hm. Paweł Szeffa
hm. Jan Winkiewski
phm. Marian Gozdawa-Nicoń

Chorągiew Kielecka
hm. Leszek Nasręta

ZWIĄZEK HARCERSTWA POLSKIEGO
GŁÓWNA KWATERA HARCERSTWA

3. WYDAWNICTWA

3.1. Wydawnictwa oficjalne i polecane.
Podaje do wiadomości, że Wydawnictwo Harcerskie wydało ostatnio pozycję pt.: Nasz Zjazd (materiały z II Walnego Zjazdu ZHP).

Książkę tę należy wypożyczyć do wszystkich bibliotek chorągwi, hufców, drużyn, ośrodków, kursów, obozów itp.

6. CHORĄGWIE

6.1. Przyjęcie do wiadomości wyników wyborów.
Przyjmuję do wiadomości wyniki wyborów do władz chorągwi:

Chorągiew Łódzka (wybory w dniu 28.1.60 r.)

Komenda Chorągwi:
hm. Anna Dylkowa
hm. Leon Lewandowski
hm. Władysława Matuszewska
hm. Zbigniew Matuszewski
hm. Józef Niewiadomski
hm. Tadeusz Polkowski
hm. Lechosław Polakowski
phm. Wacław Polcer
phm. Mieczysław Zabicki

Komisja Rewizyjna
członkowie:

phm. Henryk Cieplucha
phm. Zenon Drzewiecki
hm. Józef Mazur

Chorągiew Wielkopolska

hm. Czesław Karzca
hm. Marian Milewski

Chorągiew Rzeszowska

hm. Bolesław Bar

Chorągiew Warszawska

hm. Witold Wierzbowski

Chorągiew Mazowiecka

hm. Ignacy Brzozowski
hm. Mieczysław Cichocki
hm. Czesław Dya
hm. Leon Gajdowski
hm. Ludwik Rymarz
hm. Andrzej Świerczyński

Cz u w a j !

Naczelnik Harcerstwa
(-) Zofia Zakrzewska, hm.

Warszawa, dnia 1.II.1960 r.

ROZKAZ L.3/60

hm. Dominik Fatora
hm. Stefania Szklarek
z-cy członkowie:
phm. Andrzej Bukowiecki
p.wd. Zofia Darnikowska

Chorągiew Wielkopolska (wybory w dniu 24.I.1960 r.)

Komenda Chorągwi:
hm. Halina Calkowa
hm. Teresa Prasz
hm. Jerzy Gaj
hm. Jerzy Kokociński
hm. Romuald Łożyński
hm. Tadeusz Magacz
hm. Leon Pilarczyk
p.wd. Mieczysław Pogorzelski
hm. Henryk Sitarek
hm. Jan Szajek
phm. Aleksander Szwarz
hm. Krystyna Wojciechowska
hm. Czesław Żakowski

Komisja Rewizyjna

członkowie:
phm. Jerzy Bojarski
hm. Stefan Kroma
p.wd. Urszula Pacholeczyk
hm. Walenty Paszkowski
hm. Maria Zarnowiecka

z-cy członkowie:
hm. Teodor Łagoda
hm. Zdzisław Wałęsa

Chorągiew Warszawska (wybory w dniu 24.I.1960 r.)

Komenda Chorągwi:

phm. Romuald Bauer
hm. Kazimierz Burchard
hm. Kazimierz Ciesielski
hm. Stefan Gatwacki
phm. Leszek Gaszych
hm. Antonina Gurycka
hm. Eugeniusz Jane
phm. Alfred Janowski
hm. Mieczysław Klos
hm. Staw Milewski
hm. Zofia Radwańska
phm. Andrzej Rauchowski
hm. Bożena Strzałkowska
hm. Zygmunt Syrokowski
hm. Danuta Terlecka

Komisja Rewizyjna

członkowie:

phm. Leszek Fabrycki
phm. Henryk Górski
hm. Jadwiga Gronostajska
hm. Józef Kotowski
phm. Jerzy Przedziński
z-cy członkowie:
hm. Henryk Lenica-Lenicki
hm. Krystyna Telakowska

6.2. Mianowania komendantów chorągwi.

Mianuję Komendantami Chorągwi:
Chorągiew Łódzka — hm. Władysława Matuszewska
(z ważnością od dnia 28.1.1960 r.)
Chorągiew Wielkopolska — hm. Czesław Żakowski
(z ważnością od dnia 24.1.1960 r.)
Chorągiew Warszawska — hm. Antonina Gurycka
(z ważnością od dnia 24.1.1960 r.)

6.3. Inne mianowania w komendach chorągwi.

W **Komendzie Chorągwi Warszawskiej** mianuję z ważnością od dnia 24.1.1960 r.)

z-cza Komendanta Chorągwi — hm. Stefan Garwacki
z-cza Komendanta Chorągwi — hm. Kazimierz Burchard
Sekretarz Komendy Chorągwi — hm. Zofia Radwańska

6.4. Mianowania członków komisji prób.

Mianuję Komisje Prób Instruktorskich na Stopnie Przewodnika i Podharcemistrza Specjalności Zuchowej przy **Komendzie Chorągwi Rzeszowskiej:**

Przewodniczącą — hm. Antoni Gromski
Sekretarz — phm. Stanisław Sikora
Członkowie — hm. Marian Szramowiat
phm. Stanisław Włodarczyk
phm. Stanisław Zwierzynski

Mianuję Sekretarzem Komisji Prób Instruktorskich na Stopnie Przewodnika i Podharcemistrza Specjalności Zuchowej przy **Komendzie Chorągwi Dolnośląskiej** phm. Irene Pińkowska.

6.7. Zwolnienia w komisjach prób.

Zwalniam dotychczasowy skład Komisji Prób Instruktorskich na Stopnie Przewodnika i Podharcemistrza Specjalności Zuchowej przy **Komendzie Chorągwi Rzeszowskiej.**

Zwalniam z funkcji Sekretarza Komisji Prób Instruktorskich na Stopnie Przewodnika i Podharcemistrza Specjalności Zuchowej przy **Komendzie Chorągwi Dolnośląskiej** phm. Halinę Mędręk.

8. MIANOWANIE INSTRUKTORÓW

8.3. Przyznanie stopnia harcistrza(yni)
Na wniosek Komisji Prób przyznaje stopień harcistrza(yni) następującym drużynom i druhom:

Chorągiew Gdańska

dz. Robert Lukowicz
phm. Konrad Marks
phm. Karolina Opuchlik
phm. Witold Rusiniak
phm. Albin Stangenberg
phm. Józef Szwedowski
phm. Alojzy Voigt

Chorągiew Kielecka

phm. Wacław Forwicz
phm. Jan Gluch
phm. Tadeusz Miarka
phm. Marian Stawiarz
phm. Kazimierz Stępień

Chorągiew Ziemi Łódzkiej

phm. Jerzy Budzyński
phm. Zdzisław Grobelny
phm. Józef Holyst
phm. Zygmunt Łubowski
phm. Czesław Laciwicki
phm. Jan Rościelki
phm. Tadeusz Witezak

Chorągiew Warmińsko-Mazurska

phm. Włodzimierz Chodryński
phm. Stefan Napierkowski

Chorągiew Opolska

phm. Eugeniusz Broczkowski
phm. Waldemar Dankowski
phm. Leon Konopnicki
phm. Zdzisław Szawilowski

Chorągiew Zachodnio-Pomorska

phm. Antoni Zajac

Chorągiew Warszawska

phm. Jerzy Lorez
phm. Stanisław Korwin-Szymanowski

Chorągiew Zielonogórska

phm. Zbigniew Czarnuch
phm. Czesław Pierzgański

8.3. Przyznanie stopnia podharcemistrza(yni).

Na wniosek Komisji Prób przyznaje stopień podharcemistrza(yni) następującym drużynom i druhom:

Główna Kwatera

Zbigniew Gendrowski
Wiktor Kinecki
Stanisława Sawińska

Chorągiew Kielecka

Wiesław Boruch (z ważnością od dnia 1.II.1959 r.)
Tadeusz Baran " " " 15.VI.1959 r.)
Kazimierz Chudzik " " " "
Maciej Firkowski " " " "
Edward Fitas " " " "
Tadeusz Glowacki " " " "
Bajmund Grossek " " " "
Mieczysław Grzywacz " " " "
Genowefa Kacperczyk " " " "
Zbigniew Kieszek " " " "
Tadeusz Kniewski " " " "
Kazimierz Kolanowski " " " "
Jan Kotyza " " " "
Jan Łuczak " " " "
Alfred Mataek " " " "
Stefan Mazurkiewicz " " " "
Tadeusz Moroz " " " "
Tadeusz Paradowski " " " "
Piotr Pawelec " " " "
Jan Raźnikiewicz " " " "
Tadeusz Romański " " " "
Franciszek Siciński " " " "
Zdzisław Stefaniewicz " " " "
Aleksander Stępowski " " " "
Andrzej Sklarz " " " "
Stanisława Wilk " " " "
Kazimierz Witkowski " " " "
Stefan Zieliński " " " "
Józef Waczyński " " " 1.VII.1959 r.)
Danuta Kwiecińska " " " 1.X. 1959 r.)
Janusz Buda " " " 1.XII.1959 r.)
Marian Budziosz " " " "
Jan Czuber " " " "
Jerzy Drobik " " " "
Roman Grzanka " " " "
Henryk Gwóźdź " " " "
Zygmunt Huzarski " " " "
Edward Iwan " " " "
Tereusz Jakubowski " " " "
Zygmunt Jakuszek " " " "
Jan Jaskiewicz " " " "
Henryk Klameczyński " " " "
Józef Kordys " " " "
Stefan Kollarz " " " "
Zbigniew Kropatsch " " " "
Edward Kuropatwa " " " "
Tadeusz Kurowski " " " "
Janusz Kuziński " " " "
Kazimiera Mazur " " " "
Aniela Nowocień " " " "
Kazimierz Orzechowski " " " "
Edmund Padewski " " " "
Stefan Piwowarczyk " " " "
Jan Placik " " " "
Stanisław Podpora " " " "
Czesław Podsiadło " " " "
Mieczysław Postuszyński " " " "
Helena Puszka " " " "

Zbigniew Smodrzewski (z ważn. od dnia 1.XII.1959 r.)
Mieczysław Szumilas " " " "
Bartłomiej Świdarski " " " "
Jerzy Utkowski " " " "
Jerzy Wojewoda " " " "
Stefan Zięba " " " "

Chorągiew Lubelska

Janina Czuryškiewicz
Stanisław Godula
Bolesław Jasiński
Maria Jodkowska
Marcin Kasprzyk
Adela Kozłowska
Władysław Lipecki
Tadeusz Łomacz
Bogumila Markiewicz
Maria Mirosław
Mikołaj Mysiuk
Ryszard Nowosad
Halina Orzeł
Krystyna Pielaszkiewicz
Hanna Pińczuk
Teodora Piotrowska
Tadeusz Purowski
Weronika Radomska
Czesław Sękowski
Władysław Tjojnera
Władysław Tukendorf
Jan Weresiński
Alleja Wolowik
Henryk Wójcik

Chorągiew Łódzka

Cezary Rudziński
Tadeusz Soćik

Chorągiew Ziemi Łódzkiej

Bogusław Cyłke
Michał Frankiewicz
Władysław Górny
Józef Ira
Adam Izydorezyk
Adam Jakubowski
Tadeusz Jaworski
Helena Kalkowska
Stefania Kowalska
Władysław Olejniczak
Jan Piśtek
Stanisław Popczyk
Waldemar Siedź

Chorągiew Warmińsko-Mazurska

Marian Knorowicz
Zdzisław Morawski

Chorągiew Opolska

Tadeusz Bagliński
Kazimierz Cieślar

Chorągiew Rzeszowska

Zbigniew Patryk
Bolesław Sikora (z ważnością od dnia 1.X.1959 r.)

Chorągiew Zachodnio-Pomorska

Cezary Bamber
Andrzej Belski
Józef Chrobowski
Baldan Ginlewski
Leopold Grab
Henryk Jackowski
Marek Kacperski
Tadeusz Kaczmareczk
Jan Kosman
Ryszard Krzesiński
Maria Kuszyńska
Jan Macyszyn
Jan Makowski
Zygmunt Markowski
Franciszek Medyński
Irena Michalik
Adam Mrowiec
Zygmunt Musielski
Józef Pękala
Kazimierz Ptak
Krystyna Pymareczuk
Jan Rutkowski
Aleksander Skonieczny
Stanisław Sobczak
Andrzej Stecwicz
Jerzy Tałaj
Eugeniusz Warzocha
Bolesław Wierzstod
Walerian Żolnierok

Chorągiew Dolnośląska

Kazimierz Bednarski
Ryszard Chmielewski
Józef Chmurzyński
Lech Janiszewski
Jan Kolenda
Jerzy Komorowski
Zdzisław Kowalczyk
Witold Korwin
Jerzy Kotowski
Jan Madera
Włodzimierz Morawiecki
Marian Pacek
Franciszek Plaskon
Jan Rybicki

Chorągiew Zielonogórska

Stanisław Kocielski
Na wniosek Komisji Prób przyznają stopień podharcmistrzy (ni) ze specjalnością zuchową następującym druhnom i druhom:

Chorągiew Gdańska

Anna Jatkowska
Barbara Korzep
Maria Rajśka
Julanna Smolbowska

Czuwaj!

Chorągiew Krakowska

Grażyna Fułarska
Janina Lach
Andrzej Michalik
Maria Pletty

Chorągiew Ziemi Łódzkiej

Stanisława Zakrzewska

Chorągiew Opolska

Hildegarda Łatoń

Chorągiew Wielkopolska

Wojciech Brzecki
Czesław Kmiciałek

Chorągiew Mazowiecka

Andrzej Czapnik

8.5. Otwarcie próby na stopień harcmistrza(yni).
Otwieram próbę na stopień harcmistrza(yni) następującym druhnom i druhom:

Chorągiew Opolska

phm. Jan Antoniak
phm. Antonina Biela
phm. Botys Glazer
phm. Marian Jędrzejewski
phm. Jerzy Kamiński
phm. Wiktor Mazur

Chorągiew Zielonogórska

phm. Irena Czmieł
phm. Ryszard Kochanowski
phm. Anna Widomska

9. URLOPY, REZERWA, ZMIANY PRZYDZIAŁÓW,
COFNĘCIE STOPNI, KARY ORGANIZACYJNE,
ZWOLNIENIA INSTRUKTORÓW

9.1. Urlopy instruktorskie.

Udzielam urlopu instruktorskiego następującym druhnom i druhom z Chorągwi Warszawskiej.
hm. Wiktor Szaliński do dnia 1.IX.1960 r.
hm. Barbara Wielgomas — do dnia 1.IX.1960 r.
hm. Konrad Zembrzński — do dnia 31.XII.1960 r.

9.7. Kary organizacyjne.

Podaję do wiadomości, że Centralna Komisja Dyscyplinarna przy NRH na posiedzeniu w dniu 28.I.1960 r. orzekła, iż hm. Czesław Mikulski z Chorągwi Mazowieckiej ponosi winę za eksploataowanie — bez uprawnień i zezwolenia — niesprawnego technicznie samochodu szkolowego „GAZ-67” oraz spowodowanie wypadku poważnego uszkodzenia samochodu — 1 wzmierzyla hm. Cz. Mikulskiemu karę nagany.

Naczelnik Harcerstwa

(—) Zofia Zakrzewska, hm.

REFERAT O BUDŻECIE ZHP NA ROK 1960

wygłoszony na posiedzeniu

NACZELNEJ RADY HARCERSKIEJ

w dniu 13 lutego 1960 r.

przez zastępcę Naczelnika Harcerstwa HM. JERZEGO ŻOLNIEKIEWICZA

PRZEDŁOŻONY do zatwierdzenia Naczelnej Radzie Harcerskiej preliminarz budżetowy Związku na rok 1960 zamknięty się po stronie wpływów i wydatków sumą 118 milionów złotych, na podstawie statutową oraz przewidziewa 52.900 trych, z wpływów i wydatków na akcję letnią.

Przedłożone członkom Naczelnej Rady Harcerskiej materiały mówią o tym, że budżet jest odbiciem działalności harcerstwa. Nasze plany i zamierzenia w tym zakresie są kontynuacją pracy prowadzonej przez nasz Związek w latach poprzednich, a zwłaszcza w 1959 r.

Ubiegły rok był bardzo ważnym okresem w życiu naszej Organizacji. Choćby Żołnierze niewiele w tym okresie wzrosł ilościowo, jednak poważnie okrzepł organizacyjnie i ujednolicił kierunek działania. Walny Zjazd w kwietniu ub.r. uchwalił Statut i wytyczne do programu pracy na lata 1959—61. Rada Ministrów nadała Statut i uznała Związek Harcerski Polskiego za Stowarzyszenie Wyższej użyteczności Publicznej. Nadanie Statutu stworzyło podstawy prawne do uprzywilejowania majątku Związku.

Ścisłe powiązanie programu i budżetu

Dotychczasowe doświadczenia wskazują, że najwłaściwszą metodą kierowania pracą naszej organizacji jest kierowanie przez program, a ściślej — przez programy działania chorągwi i hufców. Wszystkie elementy kierowania Związkiem, a więc i budżet winny być podporządkowane zadaniom programowym.

Uchwały Walnego Zjazdu stworzyły sytuację, w której wszystkie Instancje Związku, a zwłaszcza komendy chorągwi mają podstawy do opracowania własnych programów działania. Umocni to rolę kierownictwa komend i pozwoli na większą ich samodzielność.

W sformułowaniu „kierujemy przez program” tkwi następująca rzecz: kierujemy działalnością Związku przez zespolony instruktorski chorągwi i hufców, swia domo swych zadań i wypracowujemy programy pracy na te sytuacje społeczno-polityczne własnego terenu.

Praca nad programami działania pozwoliła w wielu komendach skupić zespoły ludzi lepiej rozumiejących wspólne cele i zadania chorągwi. Rozszerzyła pogląd na działalność społeczną, wskazała że nie wystarczy sformułować zasadę pedagogiczną, ale trzeba określić bliżej teren działania i kryteria doboru zadań w ten sposób, aby rzeczywiście wprowadzały one młodzież w problemy współczesnego życia i jeźo przebudowy, aby mogły spełniać rolę wychowawczą.

Programy działania powstały już we wszystkich chorągwiach, są jednak w różnych etapach dopracowywania. Ich najbistszą częścią — obok spraw kadrowych — są zadania ekonomiczne.

Program i budżet w wielu wypadkach nie stanowią zwartej całości. Jedną z przyczyn tego stanu jest zapewne różnica w terminach prac nad programem i budżetem. W najbliższym czasie Główna Kwatera Harcerstwa winna wypracować w stosunku do, dotyczącego niektórych rzeczy pracy oraz pewnych zasad fachowych. Pozwoli to uzyskać większą jednolitość pracy Związku a także w sposób właściwy powie je z budżetem i zadaniami ekonomicznymi.

W jednolitych elementach pracy winny znaleźć wyraz wspólne tendencje programowe, związane ze społeczno-polityczną sytuacją naszego kraju. Istniejąca potrzeba sformułowania tych zadań w sposób zrozumiały dla młodzieży.

Wśród zadań programowych na pierwszy plan wysuwa się prowadzona w harcerstwie od dwóch lat ofensywa w sprawach kultury technicznej, która w związku z uchwałami IV Plenum KCK PZPR nabiera specjalnej wagi. Ponieważ przedmiotem drugiego dnia naszych obrad będą sprawy związane z wychowaniem technicznym młodzieży, nie będę szerzej omawiał tego ważnego problemu. Należy jednak podkreślić potrzebę uwzględniania w programach rozwijania kultury technicznej — obok umiejętności technicznych — takich spraw jak stosunek do pracy i właściwa jej organizacja oraz ścisła więź z klasą robotniczą. Wszędzie tam gdzie istnieje możliwość, trzeba wiązać ośrodki i stacje techniczne z zakładami produkcyjnymi, w których należy szukać poważnego oparcia dla naszej pracy wychowawczej.

Najbliższym etapem naszej pracy jest — zapoczątkowane już w wielu hufcach — opracowanie programów działania hufców. Programy te, stanowiące integralną część programów chorągwi powinny być oparte o zadania społeczne, wynikające z potrzeb poszczególnych środowisk oraz o plany pracy Kregów Pracy. Należy w nich również uwzględniać sprawy gospodarcze hufca.

Brak jest jeszcze pomostu między programami działania chorągwi czy hufca a pracą drużyny. Drużyny często rozumie nasz program, ale gdy stanie przed drugą to nie zawsze wie co ma robić. Takim pomostem winno być wysunięcie przykładowych zadań wraz z ich metodyką oraz upowszechnianie ciekawych inicjatyw poszczególnych drużyn. Takim pomostem są Kłuby Pracy, które coraz bardziej poszerzają zasięg swych działań i obok realizowania zadań kształcenia drużynowych w hufcach stają się ośrodkami inicjatyw programowej.

Jak podzieliśmy fundusze

W pracy naszej organizacji winna obowiązywać bezwzględnie zasada, że wszystkie wpływy i wydatki znajdują swoje odbicie w księgowości i sprawozdawczości Związku. Działalność musi istnieć jednolity system finansowy — od Głównej Kwatery, poprzez komendy chorągwi i hufców, do drużyn.

Budżet ZHP na 1960 rok jest — podobnie jak w roku ubiegłym — budżetem jednostek kierujących Związkiem to jest Komend i Ośrodków. Nie obejmuje on jeszcze gospodarki drużyn, co w najbliższym czasie winno ulec zmianie.

Jako zbiorczy budżet 24 jednostek budżetowych ZHP zamiera następujące procenty podziału sum:

19 Komend Chorągwi	— 78,8%
2 Ośrodki Szkoleniowe	— 3,7%
Centr. Harc. Ośrodek Techniczny	— 1,2%
Główna Kwatera Harcerstwa	— 9,3%
Budżet centralny	— 7,0%

W budżetowy rok Centralny Harcerski Ośrodek Techniczny został wydzieleny jako samodzielna jednostka budżetowa. Niezbity szczególnie w budżecie jest określenie „budżet centralny”, ponieważ sumy tam umieszczone są również przeznaczane dla terenu. Są to fundusze na zdecentralizowane inwestycje oraz rezerwa na pokrycie niedoborów w budżetach komend chorągwi w roku ubiegłym, a także na wprowadzanie i finansowanie nowych kierunków, których czasem na początku roku nie można przewidzieć.

W budżecie znajduje odbicie kierunek związany z oparciem naszej pracy o programy działania chorągwi. Wyrazem tego jest przeznaczenie 78,8% sum budżetu do dyspozycji komend chorągwi, ustalona wysokość dotacji oraz dianie możliwości dokonywania zmian w ramach poszczególnych rozdziałów między paragrafami.

Zmiany w planach między rozdziałami wymagają zgody Głównej Kwatery. Temu celowi służą również otrzymywane środków na akcję letnią z rad narodowych oraz przeznaczenie wpływów z Centralnej Stacji Harcerskiej dla tych jednostek, na terenie których działają placówki CSH.

Przezwidziane w budżecie sumy były konsultowane z zainteresowanymi komendami chorągwi. Zmiany w stosunku do propozycji komend chorągwi dotyczyły przede wszystkim wysokości dotacji, która jest przesłaniem warunków naszymi możliwościami. Na podstawie wyników statystycznych zostały wprowadzone zmiany dotychczas wpływów ze składek oraz sum na przychody dla drużynowych.

Kryteria przyznawania wysokości dotacji dla poszczególnych komend chorągwi nie zostały jeszcze w pełni określone. W przyszłym roku, opierając się o wyniki realizacji programów działania, statystykę, gospodarnie itp. trzeba będzie bardziej wnikliwie dopracować podział sum budżetu.

Klimat — kadra — baza

Realizacja programów działania chorągwi i hufców wymaga zwrocenia szczególnej uwagi na właściwy klimat woli pracy harcerskiej, odpowiedni dobór kadry oraz dalszy rozwój bazy gospodarczej.

Na brak zyczliwości dla harcerstwa chyba narażać nie możemy. Raczej winnyśmy popierać nasz Związek i dają temu bardzo często konkretny wyraz. Jednak nam nie chodzi o poparcie wynikające jedynie z sympatii dla harcerstwa. Działamy nam na zrozumieniu wagi naszej pracy. Zbiegamy o poparcie doceniające, że jesteśmy obok szkoły, domu i środowiska bardzo poważnym czynnikiem w wychowaniu dzieci i młodzieży. Oparcie się w naszej pracy o szkołę ze swej strony wnosiące nowe elementy, cenne w procesie wychowawczym.

Skupiamy w harcerstwie kilkadziesiąt tysięcy ludzi różnych zawodów, którzy jako instruktorzy bezinteresownie pracują z młodzieżą. Pomaga nam w pracy kilkadziesiąt tysięcy przyjaciół harcerstwa, którzy włączyli się w sposób praktyczny do rozwiązywania problemów życia dzieci i młodzieży (np. ruch młodzież starsza, która pracuje z młodszymi, ruch zachętu). Młodzież harcerska sama również pracuje nad kształtowaniem swego charakteru. Wszystko to powoduje, że waga naszej pracy polega nie tylko na tym, że obejmujemy 600 tysięcy członków, a więc oddziałujemy na dużą ilość młodzieży, ale że jesteśmy poważnym ruchem w społeczeństwie.

Wyrazem uznania dla harcerstwa jest przeznaczenie wyraźnego miejsca w ogólnym systemie wychowania, co znajduje odbicie w szeregu ważnych dokumentach partyjnych i rządowych.

Wyrazem uznania jest również wysoka dotacja państwowa na pokrycie niektórych kosztów naszej działalności. Udzigniona i zatwierdzona wstępnie przez Ministerstwo Oświaty dotacja wyrównawcza do budżetu w wysokości 103 443 000 — zł na rok 1960 jest o 2 258 000 — zł wyższa (tj. o 2%) niż przyznana w roku ubiegłym.

Fakt, że w trudnej sytuacji gospodarczej państwo przeznacza tak znaczną sumę dla naszego Związku wskazuje, jak wielką wagę przywiązujemy do naszej pracy, ale to również zobowiązuje nas do oszczędnej i celowej gospodarki, do odpowiedniego dysponowania środkami otrzymanymi na działalność harcerstwa.

Pomoc ze strony państwa otrzymujemy również w postaci dotacji na akcje zlecone. Najważniejszą z nich jest akcja letnia, w ramach której z rad narodowych otrzymamy ponad 2 miliony złotych. Ponadto inne akcje jak np. prowadzone w 1959 r. przez Chorągiew Olsztyńską „Perkoz” i „Kormoran” gdzie rady narodowe zlecały zadania aktywizacji turystycznej różnych terenów związane były również z przekazywaniem na ten cel harcerstwu środków finansowych.

Pewnie sumy otrzymujemy od organizacji takich jak PCK czy LPZ na prowadzenie różnego rodzaju kursów specjalistycznych oraz z Centralnego Związku Spółdzielczego na zadania związane z krzewieniem idei spółdzielczych w ZHP.

Akcie zlecone naszej organizacji są wyrazem zaufania społeczeństwa do tego co robimy, zmieniająca pozycję jednostek harcerskich ze środowiskiem i władzami terenowymi.

Kluczowym zagadnieniem dla pracy Związku jest kadra instruktorów. Stworzenie odpowiednich warunków, aby ludzie różnych zawodów chcieli pracować z młodzieżą i dobrze się czuli w naszym gronie zależy od wielu czynników. Przede wszystkim od społecznej

oceny prowadzonej pracy wychowawczej, wyrażającej się właściwym klimatem w zakładzie pracy zawodowej. Działalność w harcerstwie winna być ceniona podobnie jak wykonywanie społecznych zadań we własnym zakładzie pracy. Musimy szybko zweryfikować pojawiające się tu i ówdzie „uśmiechnięty” w stosunku do instruktorów harcerskich, że dorosli ludzie a bawią się w dzieci. Główna Kwaterna czuj starania, aby w najbliższym czasie zapadła uchwała Centralnej Rady Związków Zawodowych w sprawie pomocy harcerstwu w pracy wychowawczej ze strony wszystkich ogniw związków. Będzie ona stwożyła właściwy klimat w zakładach pracy w stosunku do instruktorów harcerskich oraz rozwiązała wiele konkretnych trudności, jak np. sprawy urlopowe w miesiącach odpowiadających naszej akcji letniej oraz na szkolenia, prace na takiej zmianie, która umożliwi prowadzenie zajęć z młodzieżą itp.

Wewnątrz organizacji musimy również stworzyć odpowiednie warunki, aby instruktorzy harcerscy mogli poświęcić wolny od pracy zawodowej czas na pracę z młodzieżą. Sprawie tej służą m. in. ryczały drużynowych. Etałowych drużynowych już nie posiadamy, zmniejsziliśmy również sumę przeznaczoną na ryczale. Tymczasem — szerzenie na wsi — praca wielu drużynowych w harcerstwie uwarunkowana jest od pewnego ekwiwalentu materialnego. Ponieważ system ryczałowy nie stwarza możliwości zaspokojenia potrzeb związanych z pracą drużynowych, proponujemy rozszerzenie dotychczasowego systemu w formie funduszu drużynowych. W zależności od konkretnej sytuacji — przewidziane w budżetach hufców sumy będą mogły być przeznaczone na ryczale, nagrody pieniężne czy rzeczowe lub pokrycie kosztów wspólnych imprez Kręgu Pracy. Jeżeli Naczelna Rada Harcerska przyjmie to stanowisko Głównej Kwatery, zostanie spreicyzowany regulamin dla drużynowych.

Sprawa etatów w Związku jest od dawna przedmiotem dyskusji. Fundusze na płace pracowników etatowych stanowią poważną część wydatków naszej organizacji.

Kierowanie „na co dzień” tak dużą organizacją wymaga aparatu etatowego. Harcerstwo posiada 1 604 etaty z czego w 454 hufcach, 7/5 całej służby. Reszta pracuje w 19 chorągwiach, 3 ośrodkach i Głównej Kwaterze. W przeliczeniu na ilość zrzeszonej młodzieży jeden pracownik wypadła na 10-12 drużyn tzn. na około 360 młodzieży harcerskiej. Chociaż jest to ilość poważna, wydaje się, że nie jest jednak za duża. Najważniejsze jest jednak określenie, kto na stanowiskach etatowych pracuje. Należy dążyć, aby byli to ludzie, którzy gwarantują, że mogą dąć z siebie duże młodzieży, harcerstwu. Ludzie pełni zapału do pracy z młodzieżą, o dużych kwalifikacjach i wartościach wychowawczych. Takie cele miały nas zaskończone pomyslnym wynikiem starania o zmianę statutu plac. Czy zwiększony fundusz plac rzeczywiście temu służy? Na to pytanie trzeba szybko znaleźć odpowiedź. W praktyce nie zawsze jest najlepiej, podwyższona siatka plac chyba jeszcze nie w pełni została wykorzystana dla przyciągnięcia do pracy w Związku potrzebnych ludzi. Wśród ogólnej ilości pracowników etatowych za mało należy przeznaczyć bezpośrednio z młodzieżą. A w Związku przećcał mamy instruktorów spośród ludzi różnych zawodów, a

wieć i pracowników administracyjnych. Chyba powinniśmy to znaleźć odbicie i w naszym aparacie i to jak najszybciej.

Mamy wiele dowodów, że pracownicy naszych instancji i kadry sumie etatom i etotew. Postulujemy utrzymanie sum przeznaczonych na płace pracowników etatowych na poziomie roku ubiegłego. W ramach posiadanych środków będziemy dążyć do dalszego zwolnienia aparatu w hufcach.

Mówiąc o kadry należy poświęcić trochę uwagi sprawom szkolenia. Na szkolenie kadry została przeznaczona suma 17 762 000 — z tego jest o ponad 1,5 miliona złotych więcej niż w roku ubiegłym, a na poziomie roku 1958. W 1959 roku wydatki planowane na ten cel zostały przekroczone. Obecna kwota również nie wyczerpuje wszystkich potrzeb, ale musimy na więcej nas stać. Dlatego warto się zastanowić nad tym jak lepiej gospodarować sumami przeznaczonymi na szkolenie kadry. Trzeba zwrócić większą uwagę na szkolenie pozakursowe, na bliższą lokalizację ośrodków szkoleniowych. W terogocznej akcji letniej nie przewidziano masowego szkolenia instruktorów, natomiast największe nasilenie szkolenia przewidziano na okres zimowski. Następną sprawą jest konieczność lepszego wykorzystywania naszych ośrodków szkoleniowych. Nas nie stać na presteje. Nie możemy tracić pieniędzy i miejsca dlatego, że ktoś nie przyjechał bez istotnego niezawodu. Wiąże się z tym również właściwa rekrutacja kandydatów na kursy. Nie wolno tolerować wypadków przesyłania na kurs ludzi niedopieczonych lub na każdy kurs tego samego człowieka. To jest skądinąd i marnotrawstwo pieniędzy. Szkolenie kadry musi być planowe i sumy na ten cel przeznaczone winny być lepiej wykorzystywane. Nie stać nas na inwestowanie w ludzi, którzy nie będą pracowali w harcerstwie. W roku bieżącym liczymy na lepsze rezultaty i bardziej gospodnie wykorzystywanie środków przeznaczonych na szkolenie kadry.

Program działalności harcerstwa wymaga również właściwej bazy gospodarczej, odpowiednich warunków współczesnej młodzieży. Dążenie do stworzenia takiej bazy jest widoczne już od 1957 roku. Obok sprzętu obowego posiadamy ośrodki i sprzęt wodny, ośrodki, stacje i sprzęt techniczny. Kierunek ten znajduje także odbicie w dalszych naszych zamierzeniach oraz w planie nakładów inwestycyjnych na 1960 rok. Również w 3-letnim planie inwestycyjnym staramy się włączyć do Państwowego Planu Inwestycyjnego utrzymamy takie ustalenie.

Chciałbym podkreślić, że powinniśmy kierować się zasadą, iż w tworzeniu bazy materialnej ZHP musi współdziałać młodzież. Nie powinniśmy budować za młodzież i dla młodzieży ale pomagać w robieniu tego co sami robimy. Podtrzymywać inicjatywę, którą młodzież wzięła swój wysiłek. Uwzględnić to również w planie inwestycyjnym na rok bieżący.

Tworząc bazę gospodarczą Związku „korystaliśmy” z pomocy różnych instytucji i często braliśmy nie do siebie nam potrzebne, ale co nam dawano. Obecnie trzeba z tym skończyć. Baza trzeba poszerzać w sposób celowy i przemyślany, ponieważ nie tylko umożliwia nam ona realizację program, ale jest częścią składową programu. Tak więc tworzenie bazy jest działalnością programową. Baza winna wyprzedzać realizację

programów. Przykładem właściwego potraktowania tego zagadnienia jest ofensywa techniczna. Rok 1959 poświęcono na przygotowanie bazy a obecnie przygotowujemy do realizacji zadani programowych w tym zakresie: Kilkaset samochodów, obrabiarki, radiostacje czy inny sprzęt łącznościowy stworzyć warunki dla uruchomienia ponad 50 stanic technicznych.

Ponoc jaką otrzymaliśmy przy tworzeniu bazy gospodarze Związku ciągle się poszerza. Musi być ona uwarunkowana naszymi możliwościami. Już dziś bowiem są tereny, gdzie możliwość pomocy społeczeństwu ze strony komend.

Dane osiągnięcia posiadamy w wygłoszeniu drużyn wrędnych. Obecnie nas tabo wody obejmuje ponad 400 kajaków, 104 żagli, 41 szalup, 21 innych jednostek pływających. Łącznie mamy 571 jednostek za 1 500 młodziaków. Znaczną pomocą jest tu działalność Komitetu Budowy Floty Harcerskiej oraz żywe zainteresowanie kinder młodzieży darzy ten kierunek pracy. Takie zamierzenia wiążą się z budową „Zawiszy II”. Oczekujemy Minister Żegludki podarował Związkowi „Pobieżnik, Cietrzew”, który wymaga oczywiście przebudowania. Koszt przebudowy wyniesie około 3 miliona złotych, jednak dzięki działalności przyjaciół harcerstwa oraz grupy instruktorów będzie można prace wykonać w granicach 1 miliona zł. Ze strony „włodźników” wpłynął wniosek o przyznanie w budżecie na 1960 rok pewnej sumy na nasz statek, Sądze, że ustalo 2 miliona złotych do tego wniosku i w przybliżeniu się żyć będzie w tym wniosku i w przybliżeniu sumy „Zawiszy II” będzie pływał po Bałtyku. Tworzymy flotę „Czerwonych Żagli” i z odpowiednio przerezonowanych szalup ratunkowych „Batorego” uzyskujemy w ten sposób 9 jachtów morskich. Ponadto w planie inwestycyjnym, sporządzonym zgodnie z wnioskami terenu została umieszczona suma 1,5 miliona złotych na inwestycje wodne.

Musimy lepiej gospodarzyć

W latach przyszłych będziemy dążyć do tego, aby wysokość dotacji państwowej była ustabilizowana. Najbardziej musimy zwiększyć zadania naszego Związku i fundusze powiększać przez lepszą gospodarkę własnymi środkami oraz w drodze zwiększania wpływów z działalności Centralnej Składnicy Harcerskiej i wpływów własnych organizacji.

Centralna Składnica Harcerska działająca w ramach ZHP jest już obecnie duża organizacją gospodarczą. Posiada 13 przedsiębiorstw i oddziałów będących na własnym rachunku gospodarczym. Roczny obrót CSH wyniósł około 600 milionów zł. Służąc potrzebom harcerstwa Centralna Składnica prowadzi działalność handlową, produkcyjną, usługową, wydawniczą i turytyczną. W celu lepszego spełniania zadań, dla których została powołana należy bardziej powiązać placówki CSH z organizacją.

Nie wszystkie komendy chorągwi interesują się dotownie placówkami CSH na swoim terenie. Najlepiej przedstawia się współpraca w chorągwiach Lubelskiej i Katowickiej. Obecne zmiany idą w kierunku większego zainteresowania instancji harcerskich wyników gospodarczych placówek CSH. Proponujemy aby placówki poszczególnych przedsiębiorstw i oddziałów CSH

były odprowadzane dla tych komend chorągwi i hufców, na terenie których został wypracowany. Przeprowadzone zostały rozmowy, które upoważniają do stwierdzenia, że Centralna Składnica Harcerska zostanie zwolniona od placenia podatku dochodowego pod warunkiem, że 50% zysku będzie wpłacone do budżetu ZHP. Znalazło to już wyraz w budżecie na 1960 rok, w którym sumę ponad 3 mln zł z CSH umożliwiajmy w postaci dotacji państwowej. Projekt rozrzuca funduszy z tego tytułu dla poszczególnych chorągwi jest wstępnie opracowany, ponieważ nie posiadamy jeszcze pełnych danych o wysokości planowanego zysku każdej placówki CSH. Rady Gospodarze poszczególnych oddziałów CSH badali zatwierdzą projekt podległego zysku pomiędzy jednostki harcerskiej na swoim terenie. W oparciu o te wnioski skorygujemy wysokość planowanego zysku CSH z dotacją państwową.

Niezbędnym składnikiem naszej działalności gospodarczej są wpływy własne organizacji. Wysokość uzyskanych wpływów własnych świadczy w pewnym stopniu o przeżyciu Związku.

Szczególnie znaczenie posiadają składki organizacyjne, które obok wpływów własnych kwoty około 8 milionów zł wiążą się z zagadnieniami wychowawczymi. W ubiegłym roku nie najlepiej wywiążaliśmy się z tego obowiązku. Chociaż składki instruktorskie realizowane zostały w 95% to wpływy ze składek członkowskich osiągniemy prawdopodobnie zaledwie w 50%. Mówię o tym „prawdopodobnie”, ponieważ nie posiadamy jeszcze bilansu, który zostanie zestawiony w terminie późniejszym. Sądze, że w kwietniu będziemy mieli możliwość przedstawienia bilansu członkom Naczelnej Rady Harcerskiej oraz dokładnie określić, jakie uzyskano wpływy z tytułu składek instruktorskich i członkowskich. Obecnie sygnalizujemy, że sprawa ta nie jest właściwie traktowana.

W roku 1960 chcemy w większym stopniu zainteresować materialnie drużynową sprawą solidarności składek. W porozumieniu z Komisją Gospodarczą NRI proponujemy zmienić porządek składek, które pozostają w drużynie. O ile dotyczyły z każdej drużyny płacanej miesięcznie przez harcerza, w drużynie pozostawiało 30 groszy, a 70 groszy przekazywano do hufca. To od 1 kwietnia br. proponujemy pozostawienie w drużynie 50% wysokości składek tzn. 50 groszy od każdej drużyny.

Podobną waga wychowawczą posiada sprawa odpłatności na kursach. I tutaj chodzi nie tylko o zmniejszenie o 184 tys. kosztów szkolenia, co stanowi 10% wydatków na ten cel. Przez wprowadzenie i ściśle przestrzeganie zasady odpłatności kursantów należy tę potrzebę jeszcze popularnie kierunek „darmochy”. Nawet niewielka opłata za udział w kursie posiada duże znaczenie wychowawcze.

Wpływy własne organizacji stanowią ważny element budżetu ZHP. Nie wolno jednak dopuszczać do wykorzystania sum dla harcerstwa dużego przechowywania dotacji państwowej, ewentualnie czy zbierania. Jedynym słusznym stanowisko, to wypracowanie środków finansowych. Przykłady z lat ubiegłych świadczy, że nasze drużyny potrafią zarobić nawet dość poważne sumy w sposób wychowawczy bardzo słuszny. Wszelka praca zarobkowa drużyny, a zwłaszcza prace produkcyjne

w ramach zajęć technicznych posiada obłrymnie znaczenie wychowawcze.

Sprawa wpływów własnych organizacji nie jest jeszcze właściwie traktowana przez instancje Związku. Na przykład odpłatność kursantów, przewidywana w poszczególnych chorągwiach przedstawia się w ten sposób, że gdy Chorągiew Gdańska planuje uzyskać z tego tytułu 45% kosztów, Koszalin 31% czy Warszawska — 30%, to Chorągiew Bydgoska załadnie 3%, Lubelska — 7% a Katowicka 8%. W stosunku do ogólnych sum budżetów chorągwi procentowy udział wpływów własnych przedstawia się przykładowo: w Olsztynie — 30%, w Łodzi mieście — 25% a w Bydgoszczy, Katowicach i Rzeszowie tylko 1%.

Przy opracowywaniu budżetu na rok przyszły należy bardziej wnikliwie przeanalizować sprawę wpływów własnych. Komendy chorągwi winny więcej uwagi przywiązać do tego zagadnienia. Również fakt, że budżety chorągwi nie obejmują wpływów i wydatków drużyn jest bez wątpienia zjawiskiem ujemnym, które trzeba będzie w najbliższym czasie uregulować.

Harcerska akcja letnia

Szczególne miejsce w naszej pracy znajduje akcja letnia. Archaicznie w budżecie jest ujęta jako obciążenie znaczna, stanowi ona ważną część działalności statutowej Związku i prowadzenie jej jest bardzo poważną dziedziną podstawowej pracy harcerstwa. Harcerska akcja letnia w wielu wypadkach jest odbiciem całorocznej pracy drużyn. Ze względu na ogrom specjalnych przygotowań musi być ona wynikiem wcześniejszego planowania. Nasza akcja letnia jest dużym wkładem w ogólnopodstawowy letni wyposzczenie dzieci i młodzieży. Zorganizowanie jej wiąże się z dużym nakładem wydatków. W 1957 roku obejmowaliśmy naszą akcją 55 tysięcy dzieci i młodzieży, w 1958 roku — 95 tysięcy, a w roku ubiegłym 113 tysięcy. W 1960 roku planujemy utrzymanie harcerekkiej akcji letniej na poziomie roku ubiegłego.

Wyjście się, że sumy przeznaczone na tegoż roczną akcję letnią nie pokryją być podwyższone. Wzrost budżetu musi warunkować rozmiar akcji letniej. Dotychczasowa propozycja w ponoszeniu kosztów harcerekkiej akcji letniej wyglądała w ten sposób, że na niecałe 50% kosztów prowadzenia akcji otrzymywaliśmy dotację państwową a resztę wypracowywały drużyny i hufoce oraz uzyskiwaliśmy z odpłatności rodziców.

Mozemy być dumni, że nasze drużyny potrafią tak znaczne sumy na ten cel same wypracowywać, umożliwiając większej ilości dzieci udział w letnim wyposzczeniu.

Dotychczas akcja obozowa pochłaniała prawie wszystkie zapracowane środki finansowe, a obecnie nowe kierunki pracy, a zwłaszcza zajęcia techniczne młodzieży wiążą się z poważnymi kosztami. Nie otrzymamy na ten cel takich sum, które by pokryły nasze potrzeby. Dlatego należy dobrać przemysłowe sprzęty i procent budżetu przeznaczyć w roku bieżącym na akcję letnią. Wyjście się, że rozmiar akcji letniej powinien być utrzymany w granicach określonych środkami, które uzyskamy na ten cel, Ministerstwo Oświaty określiła łączną sumę, którą powinniśmy otrzymać z funduszu rad narodowych. Cieszą nas wiadomości,

że w wyniku wysokiej oceny prowadzonej przez nas akcji letniej oraz dobrej współpracy z Kuratoriatami (a współpracą ta w wielu województwach układa się już jak naj lepiej) sumy te będą większe. Natomiast budżety niepokoją, że są jeszcze słodkowskie, gdzie do tej pory nie zagwarantowano odpowiednich kwot, oraz że występują tendencje, aby sumy te uległy zmniejszeniu. Dużym do nienuansowania składowi socjalnego młodzieży na naszych obozach, nie możemy więc gonić za maksymalną odpłatnością rodziców. Nie chcemy dopuścić do sytuacji, że dziecko mniej zarabiających rodziców nie będzie mogło pojechać na oboz.

Sprawa niezwykle ważną jest oparcie się i w tej dziedzinie o pomoc zakładów pracy. Przecież organizowanie letniego wyposzczenia dzieci i młodzieży jest troską zakładów pracy. Nasza akcja letnia jest poważną pomocą dla zakładów pracy w tej mierze. Otrzymywanie funduszy na akcje letnie z rad narodowych sprzyja większemu powiązaniu pracy chorągwi i hufoce z władzami terenowymi i środowiskiem.

Należy szybko przystąpić do opracowania budżetu akcji letniej, w którym trzeba uwzględnić wszystkie możliwości finansowe. Musimy również lepiej gospodarzyć tym, co posiadamy, aby objąć jak największą ilość młodzieży naszą akcją obozową w ramach posiadanych funduszy. Np. sprawa lokalizacji obozów i transportu. Należy tak lokalizować obozy, aby nie przewozić sprzętu z jednego krańca Polski na drugi. Trzeba wykorzystywać takie doświadczenia, jak ponuzienie wielu chorągwi w Szczecinie i Kielcach. Obozy młodzieży z województwa szczecińskiego były zlokalizowane w Kielcach i odwrotnie, a organizacja akcji obozowej oparta była o wzajemną pomoc.

Nie bez znaczenia jest również sprawa właściwego kwatremistrzostwa, które należy wcześniej dobrze przystosować. Należy — zdarsza się jeszcze, że zamiast mądrego, rozważnego i gospodarnego kwatremistrza występuje „cwaniak”, który nieanalizując wywiązując się z tych bardzo poważnych zadań, narażając nawet czasami Związek na straty finansowe. Właściwie wykorzystanie środków na akcję letnią musi być przedmiotem troski całych komend chorągwi i hufoce.

Niestety, nie według potrzeb lecz możliwości

W budżecie ZHP na 1960 rok pozornie dużą sumę wydatków, bo 43% stanowią koszty administracyjne. W tym 58% ogólnej sumy przeznaczamy na placę a pozostałe 42% na czynsz, przejazdy, remonty, sprzęt itp. Nie znaczy to, że stosunek ten odpowiada potrzebom organizacji. Podwyższone ostatnio czynsze oraz koszty przejazdów kolejowych powodują, że sumy te stanowią minimum naszego zapotrzebowania. W tym roku jednak nie stać nas na więcej i chociaż posiadamy jeszcze wiele braków, zwłaszcza w wyposażeniu w sprzęt, musimy kierować się zasadą „według stawu grobla”. Nasze wydatki trzeba więc dostosowywać do tego, jakie mamy środki, a nie według maksimum potrzeb.

W budżecie przewidujemy około 900 tysięcy złotych na dotację dla wydawnictw harcerekkich — na pokrycie różnic kosztów i ceny „Harcerstwa” i „Zuchowcy Wieści”. Gdybyśmy te czasopisma chcieli sprzedawać po cenie kosztów własnych, byłoby zbyt drogie.

Wydawnictwo Harcerskie jest wprawdzie samowystarczalne, ale ze względu na odbiorcę chcemy obniżyć ceny również niektórych księzek, dlatego przeznaczamy pewne sumy na pokrycie tych różnic.

Jedną z chodzących wydatki zagraniczne, to są one na podstawie 1959 roku i wynoszą około 800 tysięcy zł. Działalność zagraniczna Związku jest szeroka. Prowadzimy bardzo żywe kontakty z różnymi krajami i nasza praca w międzynarodowym ruchu młodzieżowym jest bardzo dobra. Mamy dużo ruch wycieczkowo-turystyczny. W Polsce organizujemy w br. międzynarodowe seminarium na tematy wychowawcze.

Kwoty na akcje specjalne zostały zmniejszone o 1/4 w stosunku do 1959 roku i wynoszą 3378 tys. zł. W tym poważną sumę, bo 1 700 tys. zł, przeznaczymy na naszą akcję zagraniczną „MALTA”, którą będzie dysponował centralnie Wydział Zagraniczny Głównej Kwatery.

W Głównej Kwaterze Harcerstwa centralizujemy fundusze na inwestycje. Wymaga tego nie tylko odpowiedzialność za całość polityki inwestycyjnej w związku z wymaganiami, regulowanymi odpowiednimi przepisami państwowymi, ale również konieczność kierowania się hierarchią potrzeb w tym zakresie.

Na narady i odprawy w GKH przeznaczamy 1/4 sumy w stosunku do zeszlorszych kosztów. Obecnie 87% ogólnych środków na ten cel przekazaliśmy komendom chorągwi.

Prawidłowa gospodarka Związku, obok właściwego planowania, wymaga oszczędnego dysponowania środkami finansowymi oraz należytej i systematycznej kontroli. Nie wyuczeralmy chyba jeszcze wszystkich możliwości w tym kierunku. Zdarzają się wypadki niedokładności w rozliczeniu majątku Związku oraz braku należytej troski o sprzęt. Nie możemy tolerować takich faktów jak wypadki rozbięcia samochodów w Chorągwi Mazowieckiej.

Jżeli chodzi o kontrolę działalności finansowej należy stwierdzić, że nasz społeczny aparat kontroli, Komisje Rewizyjne i aparat etatowy w sposób właściwy realizują swoje zadania. Kontrola winna mieć charakter wychowawczy, ponieważ wszystko co w harcerstwie robimy musi służyć celom wychowawczym.

Ważną dziedziną pracy Związku jest wychowanie gospodarcze młodzieży. Od naszego stosunku do spraw ekonomicznych w instancjach ZHP zależy w dużej mierze osiągnięcia w tym zakresie.

Komendy harcerekkie winny służyć przykładem właściwego podejścia do powierzonych nam mienia i funduszy, gospodarnie i oszczędnie działalności.

Budżet na rok 1960 zabezpiecza realizację podstawowych kierunków pracy Związku i zwierzędzia główną tendencję przesuwania inicjatyw programowej bliżej drużyn przez programy działania chorągwi i hufoce. Budżet wzmacnia rolę kierownictwa komend jako podstawowych ogniw kierownictwa pracą Związku.

INSTRUKTORZY ZUCHOWI!

KSIAZKI, KTÓRE NA WAS CZEKAJĄ!

- W. Borgosz, F. Dębski: ZUCH KIEROWCA, s. 124, zł 9,00
- M. Cwiakowski: ZUCHOWE KOLONIE, s. 186, zł 8,00
- L. Dmytrowski: GDY ZUCHY SPIEWAJĄ..., s. 112, zł 9,00
- W. Grabczewski: ZUCHOWE PIOSENKI, s. 64, zł 5,50
- B. Hlebowski: CWICZENIA PRZYRODNICZE ZUCHÓW, s. 80, zł 5,50
- A. Kamiński: KSIAZKA DRUZYNOWEGO ZUCHÓW, s. 384, zł 20,00
- KSIAZKA PRACY DRUZYNOWEGO ZUCHÓW, Wyd. 2, s. 132, zł 3,50
- LEGITYMACJA ZUCHA, zł 0,50
- J. Majka: JAK ZORGANIZOWAC DRUZYNE ZUCHÓW, s. 256, zł 11,00
- S. Slys: NA WYCIECZKE CALA ZGRAJA..., s. 136, zł 6,00
- ZBIOR REGULAMINÓW ZUCHOWYCH, Wyd. 2, s. 196, zł 6,50
- I. Zgyszowa: MAJSTERKLEPKA, s. 172, zł 19,00
- O. Zawrocki: GIMNASTYKA ZUCHOWA, s. 72, zł 4,90

Wymienione wyżej książki można nabyć w wszystkich księgarniach „Domu Książki” — na terenie całego kraju oraz w sklepach Centralnej Składnicy Harcerskiej.

Wydawnictwo Harcerskie dostarcza również książki pocztą — na adres zamawiającego — za zaliczeniem pocztowym. Zamówienia prosimy przysyłać pod adresem: WYDAWNICTWO HARCERSKIE Warszawa, ul. Konopnickiej 6.

ZADANIA HARCERSTWA W KRZEWIENIU KULTURY TECHNICZNEJ WŚRÓD MŁODZIEŻY

Obszerny skrót referatu wygłoszonego na posiedzeniu
NACZELNEJ RADY HARCERSKIEJ

w dniu 14 lutego 1960 r.

przez

HM. GEN. DYWIZJI ZYGMUNTA DUSZYŃSKIEGO

MAM przedstawić Naczelnej Radzie poglądy Komisji Techniki na zadania naszego Związku w dziedzinie krzewienia kultury technicznej wśród młodzieży.

Rozważania Komisji Techniki na temat wiązania pracy harcerskiej z techniką obejmowały dwa zagadnienia.

Pierwsze z nich to odpowiedź na pytanie: dlaczego mamy zajmować się techniką, a czy technika nie wydaje w kolizję z niektórymi obezajami harcerskimi, niektórymi metodami wychowawczymi (zwłaszcza tradycyjnymi) Związku.

Komisja zastanawiała się również nad tym jakie jest miejsce i rola ZHP w ogólnonarodowej ofensywie postępu technicznego, zainicjowanej przez IV Plenum Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej.

Drugie zagadnienie dotyczy tego, jak praktycznie zorganizować wejście techniki do życia i działalności młodzieży harcerskiej.

Nasz Związek, istniejący od kilku dziesiątków lat, stał się sobie zawsze sceną cioè wychowania wysokowartościowego człowieka, wszechstronnie sprawnego, aktywnego współuczestnika społecznego życia. W naszej konkretnej rzeczywistości społecznej ZHP stawia sobie jako cel wychowanie człowieka dla nowego ustroju, dla socjalizmu. Pełnowartościowy członek socjalistycznego społeczeństwa, to nie tylko jednostka o wysoko rozwiniętych instynktach społecznym, pełna humanistycznych treści — szacunek i miłość dla drugiego człowieka, aktywna społecznie, zdyscyplinowana, oddana szlachetnej sprawie realizacji ustroju społecznego wolnego od nędzy, ciemności i wyzysku człowieka przez człowieka.

Pełnowartościowym obywatelem naszego socjalistycznego państwa, w dobie burzliwego rozwoju techniki może być jedynie człowiek dysponujący całą gamą szlachetnych, humanistycznych możliwości, a zarazem panujący całkowicie nad nowoczesną techniką, umiejący wykorzystywać ją by służyła ludziom, kierować tą techniką, i rozwijać ją nieustannie.

Technika nie jest bowiem jakimś monstrum wyraźnym ponad człowieka, ponad ludzkość. Nie grozi zagrożeniem lub degradacją ludzkiego gatunku. Prawdziwą treść techniki jest głęboko humanistyczna. Narzędzia, maszyny, urządzenia, stanowią niejako uzupełnienie człowieka, przedłużenie jego rąk, wysterowanie jego zmysłów, pozwalające na coraz głębszą znajomość otaczającego go rzeczywistości — przyrody w jej nieskończonych w ilości i jakości przeobrażeniach.

Dzięki rozwojowi techniki, stwarzanej przecież i rozwijanej nieustannie nie przez jakikolwiek siły naprzeciw-

ne, ale właśnie przez ludzi odkryliśmy już wiele tajów, kóór natury, wtargnęliśmy w głąb materii i rozpoczęliśmy wędrówkę po Kosmosie.

Dlatego też każda organizacja społeczna, której celem jest doskonalenie człowieka, musi uwzględnić w swym programie nie tylko najbardziej postępowe formy stosunków międzyludzkich i ogólnoludzkiej kultury, ale także w poważnym stopniu technikę, od której techniki życia codziennego zaczynając, a na wielkiej technice kosmicznej kończąc.

I dlatego uważamy, że szerzenie wśród młodzieży kultury technicznej jest jak najbardziej zgodne z celami i zamierzeniami Związku, a nawet stanowić prostą konsekwencję najważniejszych jego założeń ideowych i celów wychowawczych.

Sprawa następną. Czy technika wprowadzona szeroko do drużyn harcerskich nie zniezwy szereg tradycyjnych, wartościowych wychowawców obyczajów i metod, nadal żywych i tak bardzo dla naszej młodzieży atrakcyjnych i aktualnych jak zarobkowe, umiejętności życia i działania w surowych i prymitywnych warunkach, bliski kontakt z przyrodą zarówno na co dzień, jak i w czasie obozów i wyieczek. Jedynym słowem czy technika nie odbierze działalności harcerskiej całego uroku wysiłku fizycznego i psychicznego, uroku przyrody, która podlega młodzieży. Naszym zdaniem technika umiarkowanie stosowana nie tylko nie osłabi osobistych doznań i wzbudzi w czasie zajęć harcerskich, wyieczek lub obozów, lecz wręcz przeciwnie, rozszerzy i wzbogaci wachlarz przeżyć. Weźmy jako przykład samochod lub motocykl. Stwarza on okazję do całego stopnia radości, zawodów, a czasem i niesieczeń. Samochód i motocykl to po pierwsze źródła łączności, środki umożliwiające dotarcie do wszelkich wymarzonej rejonów i miejsc, dotarcie w sposób szybki. Samochód jest przedmiotem wnikliwych badań i ciekawiej często pracy. Samochód dostarcza nowych wrażeń w zetknięciu z szybkością, która podlega wiatu i która widać za lekceważnie niebezpieczeństwa dotkliwie karze.

Radiostacja i telefony to nie tylko urządzenia techniczne, składające się z szeregu węzłów, podzespołów, zespołów, lamp itd., to również źródła łączności szybkiej, przydatny w każdych warunkach pogody, czasu i miejsca, to możliwość stęgnięcia w ciągu kilku sekund do, miejsc oddlego o dziesiątki i setki kilometrów, to możliwość kontaktów z całym światem, kontaktów stanowiących niezapomniane przeżycia.

Wydaje nam się, że bardzo wiele prac obozowych domaga się małej mechanizacji, że niekiedy nie trzeba bać rąbać drzewo toporem jak nasi praojcowie.

Nie będzie na pewno szkodliwe pojawienie się pily mechanicznej, która przyspieszy lub zastąpi wykonanie robót ziemnych, nieistotnych i niekwalifikacyjnych. Zastosowanie czasu przeznaczanego na dużo przyjemniejsze i bardziej twórcze zajęcia.

Można by tu mnożyć przykłady prac wiążących w naszym harcerskim życie wszelkie ruchome i nieruchome obiekty techniki. Nie w tym rzecz. Wydaje się, że wystarczy uzmysłowić sobie, iż środki nowoczesnej techniki są w stanie pomóc w wychowaniu i wzbogaceniu metody wychowania młodzieży harcerskiej.

Trzeba oczywiście wielkiej inwencji twórczej ze strony instruktorów harcerskich, aby nie strwiliwować całej tej spawy i przez jednostronne zajęcie się techniką nie zbawić romantyzmu, jakiego ciągle jeszcze jest pełna — a moim zdaniem nadal powinna być pełna — praca harcerska. Pamiętać trzeba, że technika nie jest celem samym w sobie, ani dla naszego Związku, ani tym bardziej dla naszego ustroju. Celem działalności naszego Państwa, a także i naszego Związku, jest człowiek. A technika jest tylko narzędziem, służącym mu i wzbogacającym jego życie.

Technika nie jest czymś zupełnie nowym w harcerstwie. W okresie pojawienia burzliwy rozwój naszego socjalistycznego przemysłu stworzył wiele możliwości dla przenikania techniki do organizacji młodzieżowych. Proces ten przebiegał jednakże raczej żwoliwo i każdorazowo zależał od wielu czynników, m.in. od stosunków do techniki instruktorów harcerskich, od kontaktów i budów z zakładami przemysłowymi, od otoczenia takich czy zakładów pracy do harcerstwa itd.

Sytuacja dnia dzisiejszego jest sytuacją diametralnie różną od dawnej. Zastępowy do tym postanowienia IV Plenum Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, które otwarte technice zioną drogę do wszystkich dziedzin naszego życia. Zostały stworzone potencjalne możliwości jej maksymalnego w naszym zakresie rozwoju. Potrzeba jedynie wówczas aktywnej działalności całego społeczeństwa, aby te możliwości zrealizować, aby je przekształcić w rzeczywistość.

Jakie miejsce może i powinien zająć w tej ogólnonarodowej ofensywie Związek Harcerstwa Polskiego? Uważam, że byłibyśmy zarozumiałkami, gdybyśmy stwierdzili, że my w tym procesie wychowania technicznego naszego społeczeństwa pełnić będziemy główną rolę. Ale mamy prawo stwierdzić, że w technicznym wychowaniu młodzieży, zwłaszcza młodzieży i młodzieży, naszemu Związkowi — obok szkoły — przynależą najpoważniejsze zadania. Oto właściwości naszej organizacji, które nas do takiej roli predestynują: — Szeroki zasięg szeregów Związku, który zresztą jeszcze nie w pełni nas zadowala, gdyż harcerstwo może opierać swoim wychowawczym wpływem znacznie szersze szeregi młodzieży.

— Atrakcyjne formy wychowania, niektóre z nich uznawane przez tradycją paru pokoleń Polaków. Formy te przekształcają się z czasem, społeczeństwo przekształca się, więc obecność w ciągu najbliższych lat, w związku z coraz bliższym kontaktem z techniką, ściśle związane z one inna jakosiowim niż gdzie indziej istniejące instytucjonalne formy wychowawcze.

— Wszechstronna pomoc Partii i Państwa, pomoc która odegra się na każdym kroku, pomoc nie tylko

w zakresie finansowym; jest to bowiem pomoc opiekunką, kierowniczą, wielokierunkowa i bardzo troskliwa.

— Rozumna i wysoce ideaowa kadra instruktorska, zaprawiona wielu pożytecznymi doświadczeniami, głęboko związana z młodzieżą i umiejąca tę młodzież wychowywać.

— Pełna dobrowolność uczestnictwa w pracy harcerskiej. Wszelkie instytucje (mam tu na myśli i szkołę) mają w formach swego działania przymus. W szeregach Związku wymaga się co prawda dyscypliny, ale dyscyplina ta nie jest jednak przymusem, gdyż do szeregów Związku młodzież przychodzi dobrowolnie. Sama sobie wybiera kierunki zainteresowań, a my, instruktorzy, staramy się jedynie nakierowywać jej i tworzyć bazę dla jej rozwoju.

Istotne jest również to, że nie jesteśmy sami, że otacza nas powszechna życzliwość i pomoc społeczeństwa. Powinniśmy tylko umieć tę pomoc i życzliwość wykorzystywać.

Jednocześnie musimy zwrócić uwagę na to, żeby wszystkie nasze poczynania w dziedzinie wychowania technicznego młodzieży były koordynowane z działalnością przede wszystkim szkoły, a także z planami i zamierzeniami innych organizacji społecznych i instytucji państwowych, kierujących walką o postęp techniczny w skali całego kraju.

Takie ogólne wnioski wyciągnęła Komisja Techniki NRH ze swoich rozważań na temat wprowadzenia szerokiego frontem techniki do pracy wychowawczej naszego Związku.

Jak to na wstępie zasygnalizowałem — drugim nurtem rozważań Komisji Techniki NRH było zagadnienie praktycznej realizacji naszych zamierzeń. Ustalenie od czego rozpoczynamy naszą działalność, co do tej pracy zrobiliśmy, jaką już bazę w chwili obecnej posiadamy i co w najbliższym czasie uczynić należy. Przypomnę jakie przedsięwzięliśmy organizacyjne posunięcia, które już pozwoliły na rozwiązanie szeregu podstawowych problemów i skierowanie naszej działalności na właściwe tory:

— W kwietniu ub. roku na Walnym Zjeździe Związku postanowione zostały odpowiednie postulaty w zakresie wychowania technicznego.

— W maju ub. roku na sejmiku technicznym sformułowane zostały tezy o kierunkach rozwoju wychowania technicznego w Związku.

— W czerczu ub. roku rozpoczęła się konsolidacja zaplecza technicznego, poparta przez Radę Główną Przyjaciół Harcerstwa.

— W lipcu 1959 roku powstał pierwszy zestaw artykułów technicznych produkowanych i sprzedawanych przez CSH, a Biuro Projektów przystąpiło do opracowywania ponad 30 wzorów do produkcji.

— W sierpniu ub. roku Harcerski Nadodrząski Rajd Kolonistski stał się przedsięwzięciem możliwości zastosowania techniki w harcerskim wodownictwie.

— W październiku 1959 roku powstały Ośrodki Techniczne w 12 chorągwiach oraz ponad 50 stanic technicznych w hufcach.

— W listopadzie powstała Komisja Techniki Naczelnej Rady Harcerstwa i rozpoczęła swą pracę.

— W początkach br. odbyły się narady i konferencje z przedstawicielami resortów gospodarczych, organizacji technicznych, uczeni itd.

— Do Związku napływa obecnie poważna ilość maszyn i urządzeń technicznych. Otrzymałmy m.in. ponad 200 samochodów, ponad 200 radiostacji, około 700 obrabiarzek różnego typu i poważnie ilość drobnych sprzętu technicznego.

W rezultacie napływu sprzętu i realizacji tych wszystkich postanowień powstają, staraniem instruktorów w terenie, ośrodki i stacje techniczne. O celach i zadaniach tych placówek postaram się opowiedzieć.

Mapa ośrodków i stacji jest dość gęsto upstrzona niebieskimi chorągiewkami, które oznaczają stacje techniczne. Są to niejescze białe plamy, zwłaszcza na Białostocczyźnie i w wschodniej części Mazowsza. Są to najbardziej zaocenne technicznie rejonu naszego kraju.

Stanie to są dopiero embryony techniki, tkwiące we wsiach, miastach i miasteczkach.

Naszym zadaniem na najbliższą przyszłość będzie zageguszenie tej sieci, oczywiście w miarę realnych możliwości. Ważna też jest jakościowa rozbudowa tych wszystkich stacji i ośrodków, gdyż one stanowią fundament ofensywy technicznej w Związku.

Stwierdzić musimy, że przedsięwzięcia centralne, inicjowane przez władze naczelne Związku napotykały na coraz żywszy opór i w szeregu organizacjach technicznych. Coraz wyraźniejszy kształt nabierały harcerskie ośrodki i stacje techniczne oraz program zajęć technicznych w drużynach.

Sprawę struktury bazy wychowania technicznego porządkuje zatwierdzona przez GKH „Organizacja Harcerskich Służb Technicznych”. Wytycza ona zasadnicze, lecz jeszcze nie wszystkie kierunki działania. Jest rzeczą oczywistą, że formy pracy w zakresie wychowania technicznego znajdują się dopiero „in statu nascendi”, ale wydaje się, że możemy już wskazać na niektóre przynajmniej z nich w najogólniejszych zarysach.

„Jak sobie wyobrażamy zadania ośrodków i stacji? Stania, uzyskuje (nie bez własnych starań) odpowiedni urządzenie techniczne, maszyny, narzędzia, środki do jakichś pomniejszych, porządkuje w technicznie logicznym porządku — jednym słowem organizuje miejsce pracy harcerzy. Równocześnie skupia wokół siebie instruktorów, te kadry, która ma rozpocząć wychowanie techniczne naszą młodzież.

Kiedy zostaną stworzone pierwsze możliwości, komendant stacji wełga młodzież do rozwijania prawdom i do realizowania rozmaitych zadań technicznych.

Zadaniem stacji, choć w mniejszym zakresie niż ośrodków, powinno być także prowadzenie prac metodycznych w oparciu o praktyczne zajęcia z harcerzami.

Chorągwiowy Ośrodek Techniczny szkoli kadry i kieruje całością wychowania technicznego na terenie chorągwi. Ale jest też stacją dla pobliskiej młodzieży.

Natomiasz Centralny Harcerski Ośrodek Techniczny przezwajając część swoich sił i środków powinien poświęcić na prace metodyczne i na prace z kadry niższych szczebli, która w Ośrodkach Chorągwiowych

będzie umiała kształcić instruktorów dla stacji — a w stacjach szkoląc sprawnych.

Do zadań Centralnego Ośrodka powinno należeć także inicjowanie i prowadzenie większych akcji technicznych, popieranie inicjatyw niższych szczebli w tym zakresie oraz wymiana doświadczeń między drużynami, hufcami i chorągwiarni.

Praktyczną pracę z młodzieżą harcerską CHOT powinien prowadzić przede wszystkim w celu wypracowania najwłaściwszych metod. W warsztatach CHOT należy budować wzorcowy sprzęt techniczny do użytku harcerskiego. Prócz tego CHOT rozdziela sprzęt, nadzoruje gospodarkę finansową stacji i ważniejszych ośrodków i wspiera wlele zadań organizacyjnych.

Przejdźmy wreszcie do pracy drużyny. Tu się rozwija istotna, zasadnicza praca nad wychowaniem technicznym młodzieży. Toteż cała nadbudowa stacji i ośrodków służy tej pracy drużyny. Co wymyśli mądry instruktor na poszczególnych szczeblach, to przychodzi do końca drużyny i tu kształtuje i wychowuje technicznie młodzież harcerską.

Ośrodki i stacje są powiązane z odpowiednimi szczeblami organizacyjnymi Związku jako komendy poszczególnych komend. Nie stanowią pionu organizacyjnego o odrębnej zależności służbowej. Przełożonym komendanta stacji lub ośrodka jest jego komendant hufca czy chorągwi. CHOT i HOTO-Y chorągwi kierują jedynie techniczną pracą programową, pozostając w normalnej zależności służbowej kolejnych szczebli Związku.

Obecnie kształtują się następujące działy pracy technicznej: mierzyciactwo, łączność, połącznictwo, lotnictwo, film i fotografia oraz szkunicstwo. Dominujące znaczenie mieć będzie dział mierzyciactwa, który jest bazą wyjściową dla innych kierunków, zaznajamia młodzież z podstawowymi elementami nauki, a silnik — jak wmy — jest działający w technicznie wszechobecnym. Mierzyciactwo jest chyba przedmiotem największego zainteresowania młodzieży. W ślad za nim idzie łączność, echa i inne kierunki ciosa są sympatją młodzieży.

Formy pracy technicznej drużyny powinny wyrażać się możliwie ściśle z grupami wlele harcerzy, przy czym stosować należy zasadę stopniowego komplikowania zagadnień i przechodzenie od rzeczy prostszych do bardziej złożonych.

W związku z tym wydaje nam się, że zuchy w wieku do 9—11 lat powinny się bawić technią, lub też bawić w wlele w techników, specjalistów różnego rodzaju. Do tej zabawy mogą służyć zabawki gry i modele które można obejrzeć na wystawie zorganizowanej przez CSH. Przybyły one do nas niestety z zagranicy. Te zabawki są produkowane w krajach bardziej od nas uprzemysłowionych, o większej kulturze technicznej, w NRD i Związku Radzieckim. W zakresie zabawek jesteśmy w Polsce jeszcze na etapie „konia i wleki”. Przygotujemy dopiero do produkcji technicznych zabawek, gier, modeli. To są niewątpliwie zabawki wychowujące technicznie dzieci i bawiacie starszych.

Przy majsterkowaniu zuchy mogą wykonywać stopnie odpowiadające różnym zawodom, proste zabawki techniczne, fantastyczne pojazdy i maszyny. O tym, że bardziej dziecinna fantazja nie brak, świadczy urządzenie w roku 1958 przez nasz Związek wystawa zrealizowa-

nał. Pokazywała ona jak dzieci widzą technikę. Była to wystawa nie tylko ładna, ale wręcz fantastyczna, zaskakująca rozmaitością pomysłów i ujęć, dużą rozmaitością, jakie mogły dzieciom pozazdrościć młodości z naszych placówek.

Młodzi harcerze, w wieku 11—15 lat uprawiają już gry, zwiady, ćwiczenia, wykonują modele i prostsze prace z techniki użytkowej, zdobywają sprawność mierzyciactwa do wszystkiego, fotoamatora, konstruktora lotniczego, modeli latających itd. Nie zmniejszały one znaczenia dla tej grupy mogą być wycieczki do zakładów przemysłowych i przynajmniej ogólne zaznajamianie się z atmosferą wielkiej fabryki i podstawowymi zagadnieniami techniki i technologii jakiejś konkretnej produkcji.

Starsi harcerze, w wieku 15—18 lat powinni zdobywać zmkali harcerskich służb technicznych, które są przecież jakimś świadectwem osiągnięcia wysokiego stopnia wiedzy i umiejętności. Powinni oni jednocześnie podejmować próby kierowania młodszymi harcerzami, stawać się dla nich początkowo pomocnikami a następnie instruktorami. Oczywiście w jednej z grup siole wybranej, ulubionej i poznanej specjalności technicznej.

Ci, którzy w toku pracy harcerskiej nie przejawiają ani skłonności ani zdolności kierowniczych, wychowawczych powinni skupiać się na zdobywaniu doskonałości swych umiejętności konstruktora i budowlanego. Zakres działalności tej grupy harcerzy może bardziej wiązać się z życiem społecznym przez wykonywanie prac użytecznych dla środowiska i żywy kontakt z zakładami przemysłowymi. Poza wycieczkami do fabryk i powierzchniowym zaznajamianiem się z produkcją można pokusić się o to, by dla niedojędnego z naszych wychowanków zadania techniczne miały maczenie decydujące przy wyborze drogi życia, zawodu, specjalności.

I wreszcie ostatnia grupa — instruktorzy harcerstwa. Tu sprawa najłatwiejsza, bo każdy z dojrzałych instruktorów ma już własny sposób poznawania życia, aktualizacji go rzeczywistocie, a więc mieć będzie już w wlele sposób zaznajamiania się z technią.

Instruktorzy harcerzy powinni — naszym zdaniem — stawiać się mistrzami w poszczególnych specjalnościach technicznych, jednocześnie pogłębiając ciągłe swą ogólną wiedzę techniczną aby móc skłuczenie i powoile kierować pracą drużyn, hufców i chorągwi w wlele w techników, specjalistów różnego rodzaju. Istotnie wychowania technicznego młodzieży harcerskiej. Pracę nad wychowaniem technicznym harcerzy można ujęć w pewien ramowy plan przedsięwzięć, pozostawiając się w zasadzie z rytmem pracy w całym Związku. Roczny cykl zajęć mógłby wyglądać następująco:

Jesień (miesiące wrzesień—listopad) rozpoczynające się od powrotu harcerzy naprawa i konserwacja sprzętu oborowego, używanego w akcji letniej, budowa nowego sprzętu, zdobywanie środków na nowy sprzęt, inicjowanie i przeprowadzanie festynów akcji, takich jak Święto latawa, wystawy fotograficzne poobowe, wystawy przeciwpożarowe (co jest ogromnie ważne), zaplanowanie stryków i pawiw w poszukiwaniu łatwozapalającego materiału, który mógłby spowodować w wlele pożaru itd. Organizacja kursów szkolonych

i przygotowanie do zbiorów okresu zimowego. Hasło jesieni mogłoby brzmieć „Z technią na ty”.

Zimowy okres (grudzień—styczeń). Podjęć można by prace pod hasłem „Wesola technika”. Popularyzacja techniki w formie pokazów, zabaw, gier, konkursów, przedstawień np. w czasie choinek noworocznych i wszelkich innych spotkań harcerskich.

W lutym, marcu i kwietniu — przygotowanie sprzętu do akcji letniej, budowa kajaków, żaglówek, urządzeń łączności radiowej i przewodowej, elektryfikacyjnych itd., szkolenie i przygotowanie do pełnienia służb technicznych.

Wiosna (miesiące maj i czerwiec) wylecie harcerzy na wznętarz z izb, stacji i ośrodków, demonstrowanie dorobku okresu jesieni i zimy, szerokie oddziaływanie osiągnięciami w sprawnościach technicznych na młodzież pozaharcerską. Organizacja imprez demonstracyjnych osiągnięcia najlepszych zespołów pod hasłem „Harcerz wzorem dla całej młodzieży”.

Lipiec i sierpień — praktyczne wykorzystanie nabytych w poprzednich okresach umiejętności technicznych, świadczenie usług w ramach harcerskich wylecech, obózów i złożeń, świadczenie usług technicznych społeczeństwu. W czasie całej akcji letniej okazy do tego jest wiele, chociażby dlatego że przeważnie obazy harcerskie są lokowane w bardzo przyjemnych z punktu widzenia przyrodniczego ośrodkach, wśród lasów i jezior, ale zarazem w okolicach bardziej zamieśdianych technicznie i kulturalnie. Harcerskie służby techniczne mogą tam nawiązywać bardzo blisko więź ze społeczeństwem i wydalenie służyć ws. Hasło mogłoby być brzmieć: „Harcerskie służby techniczne pracują dla swoich drużyn i społeczeństwa”.

Proponowany tu plan nie pretenduje oczywiście ani do doskonałości, ani też do wyłączeni. Dobrze będzie jeśli w jakiejś mierze zainteresuje on prace nad programem wprowadzenia techniki w życie harcerskiej, w powiązaniu z planem całego roku harcerskiej zajęć.

Wydaje się, że widzącym polem do postępu dla harcerskiej techniki mogłaby być impreza pod hasłem: „Wiosnę manewry techniczne”. Byłaby to między innymi forma popularyzacji harcerskich osiągnięć technicznych na wsi i w mieście, wśród szerokieh rzesz młodzieży. Impreze te można by rozpocząć udziałem drużyn harcerskich z sprzętem technicznym w pierwszozimowej manifestacji. W ciągu maja drużyny odbyły szereg wylecech z ćwiczeniami technicznymi w terenie, a w czerwcu zorganizowaną w hufcach dni gotowości służb technicznych do akcji letniej, polegającej między innymi na współzawodniczeniu drużyn co do jakości i przygotowania do tej akcji.

Oprócz tego celowe byłoby zorganizowanie pokazów, konkursów, widowisk rozrywkowych o tematyce technicznej dla okolicznej młodzieży.

Następnie należałoby przeprowadzić eliminacje najlepszych zespołów w chorągwiach. Ukoronowanie całej imprezy byłaby wielka wystawa sprzętu społeczeństwu, z zaangażowaniem nowoczesnych środków technicznych, samolotów, samochodów, helikopterów, radiostacji, telefonów itd. oraz centralne zawody i masowa impreza demonstrująca gotowość harcerstwa do pełnienia służb technicznych na obozach, do technicznych usług dla społeczeństwa.

Inicjatywę w tej sprawie, o ile wiem, podjęła już Główna Kwatera, ona też nadesła odpowiednie wytyczne i zarządzenia organizacyjne.

W taki sposób mniej więcej wyobraża sobie Komisja Techniki NRH planowanie i realizację zadań naszego Związku w dziedzinie krzewienia umiejętności technicznych i kultury technicznej wśród młodzieży harcerskiej, a poprzez szerokie kontakty ze społeczeństwem — także wśród młodzieży nie zrzeszonej w organizację.

Ten ramowy program musi oczywiście zostać wzbogacony i wypełniony żywą treścią przez kadrę instruktorską Związku oraz wszystkie harcerki i harcerzy.

Jestem przekonany, że stać nas na co najmniej dobre wykonanie zadań jakie postawiła przed Związkiem Harcerstwa Polskiego Polska Zjednoczona Partia Robotnicza, kierownik naszego życia społecznego i politycznego. Jej to opieka i wskazówki są niecia przewodnią naszego działania.

Do wykonania oczekujących nas zadań mamy, oprócz własnych sił, także oddanych i silnych sojuszników. W pierwszym rzędzie zaliczamy do nich szkołę, której chcemy pomóc w wychowaniu młodego pokolenia budowniczych socjalizmu.

Sojusznikami naszymi są również instytucje kierownicze naszej gospodarki, dla których przecież przygo-

towujemy kadrę przyszłych kierowników, organizatorów i szeregowych pracowników.

Naszym poważnym sojusznikiem są Siły Zbrojne, dla których przygotowujemy przyszłych żołnierzy i oficerów. Sprzyjać nam będą niewątpliwie rodzice naszych wychowanków, którym pomagamy w wychowaniu dzieci na dzielnych i mądrych ludzi. Sprzyjać nam będzie niewątpliwie cała młodzież poszukująca żywego kontaktu z nowoczesnością, techniką.

Liczymy, oczywiście, na poważną pomoc naszych sojuszników, ale siłą podstawową, która gwarantuje nam wykonanie poważnych zadań w dziedzinie wychowania technicznego młodzieży jest przede wszystkim nasza kadra instruktorska. Jej zapał, ofiarność, pracowitość, serdeczny i bliski kontakt z młodzieżą, jej zrozumienie dla znaczenia techniki w życiu człowieka i społeczeństwa są elementami decydującymi o powodzeniu całej akcji.

Nie wątpimy, że kadra instruktorska tak jak i dotychczas, nie zawiedzie i poprowadzi harcerską młodzież szerokim frontem do nowoczesności, do techniki.

Skoro już policzyliśmy nasze siły i środki, zaplanowaliśmy akcję, to jest umieszciliśmy ją w czasie i przestrzeni, pozostaje nam tylko jedno: działać, działać i jeszcze raz działać, działać tak jak to tylko potrafia harcerze.

NOWOŚCI WYDAWNICTWA HARCERSKIEGO

Ostatnio ukazały się i są już w sprzedaży:

1. J. Andruskiewicz: HARCERSKIE OBOZY WĘDROWNE, 1960, s. 202, zł 16,00
2. S. Borowiecki, J. Domagalik: ASTROBEKSPEDYCJA, 1959, s. 176, zł 10,00
3. W. Choiomska: PRZEBIERANCY, 1960, s. 136, zł 10,00
4. Z. Dąbrowski, W. Kozak: RM-1 STARTUJE, 1959, s. 123, zł 13,00
5. J. Kawala: SEFORT W DRUŻYNIE, 1960, s. 204, zł 13,50
6. KRAMEK ROZMATOŚCI, 1959, s. 154, zł 10,03
7. KSIĄŻECZKA ZASTĘPU, Wyd. 2, 1960, s. 92, zł 2,50
8. KSIĄŻKA PRACY DRUŻYNY, Wyd. 2, 1960, s. 112, zł 5,00
9. NASZ ZJAZD, 1959, s. 316, zł 10,00
10. OCHOTNICZKA-MŁODZIK, 1959, s. 128, zł 6,50
11. S. Sosnowski: Z KSIĄŻKĄ DO LUDZI, 1959, s. 130, zł 8,50
12. S. Sosnowski, J. Strykowski: SAKWA WŁOCZYKŁAJA, 1959, s. 320, zł 15,00
13. TROPICIELKA-WYWIADOWCA, 1959, s. 160, zł 6,50
14. W DRUŻYNIE ZUCHÓW cz. 1, 1959, s. 88, zł 9,00
15. W DRUŻYNIE ZUCHÓW cz. 2, 1959, s. 112, zł 9,00
16. W DRUŻYNIE ZUCHÓW cz. 3, 1960, s. 112, zł 9,00
17. W DRUŻYNIE ZUCHÓW cz. 4, 1960, s. 114, zł 9,00
18. W DRUŻYNIE ZUCHÓW cz. 5, 1959, s. 164, zł 9,00
19. W DRUŻYNIE ZUCHÓW cz. 6, 1959, s. 138, zł 9,00
20. W DRUŻYNIE ZUCHÓW cz. 7, 1960, s. 98, zł 9,00
21. W DRUŻYNIE ZUCHÓW cz. 8, 1960, s. 104, zł 9,00
22. WALTEROWCY, 1959, s. 144, zł 10,00
23. M. Zimiński: SZATANSKA KSIĘGA, 1959, s. 120, zł 8,00

Druhowie Instruktorzy! Żądajcie wszystkich wyżej wymienionych książek w miejscowej księgarni „Domu Książki” lub składnicy CSH, które zobowiązane są do posiadania stałe na składzie pełnego asortymentu naszych wydawnictw. W wypadku braku potrzebujecie Wam książki, piszcie pod adresem: Wydawnictwo Harcerskie, Warszawa, ul. Konopnickiej 6. Zamówienie Wasze zrealizujemy za zaliczeniem pocztowym, po doliczeniu kosztów porta.

NADAWCA:

(nazwisko)

(imię)

(poczta)

(miejscowość)

(ulica i numer domu)

(powiat)

(województwo)

D R U K

miejsce
na znaczek
za 20 gr

WYDAWNICTWO HARCERSKIE

W A R S Z A W A
ul. Konopnickiej 6

CZYTAJCIE I PRENUMERUJCIE
MIESIĘCZNIK ZWIĄZKU HARCERSTWA POLSKIEGO

HARCERSTWO

CENA NUMERU ZŁ 5.00

PRENUMERATA KWARTALNA ZŁ 15.00, PÓLROCZNA ZŁ 28.00, ROCZNA ZŁ 55.00

WPLATY KIEROWAĆ NA KONTO PKO WARSZAWA I O/M Nr 1-6—100320. WYDAWNICTWO HARCERSKIE, WARSZAWA, UL. KONOPNICKIEJ 6.

ZAMAWIAM ZA ZALICZENIEM POCZTOWYM NASTĘPUJĄCE KSIĄZKI:

Ilość egz.	Autor i tytuł	Cena

Koszty przesyłki i zaliczenia proszę doliczyć do rachunku.
Przesyłkę wykupię zaraz po jej nadejściu,

.....
(miejscowość i data)

.....
(podpis zamawiającego)

Wydaje: Naczelna Rada Harcerska. Redaguje i kolportaż prowadzi Wydawnictwo Harcerskie.
Adres redakcji — Warszawa, ul. Konopnickiej 6.

Nakład 16.000. Papier druk. sat. kl. VII. 80 g. 61 × 86 cm. Cena numeru zł 3,50.
Zakłady Graficzne RSW „Prasa“, Warszawa, ul. Smolna 12. Zam. 450. C-23